MICHAEL F. FLYNN - CÂND DUMNEZEU A BĂTUT DIN PALME

Traducere din limba engleză

ANA-VERONICA MIRCEA

Aceasta este o călătorie într-un alt univers, printr-o poartă interdimensională - dar, aşa cum descoperă cutezătorii exploratori, indiferent cât de departe de casă ai ajunge, o serie dintre obstaco-lele de care te loveşti s-ar putea să-ți fie mult prea familiare...

Născut în Easton, Pennsylvania, MICHAEL F. FLYNN şi-a obținut licența în matematică la colegiul La Salle şi masteratul în topologie de la Universitatea Marquette, lucrând apoi pe post de controlor de calitate şi statistician în industrie. În prezent lucrează la **STAT-A-MATRIX Edison, New Jersey, în calitate de consultant în managementul calităţii. Î**ncepând din 1984, anul în care şi-a vândut prima povestire, Flynn a devenit unul dintre principalii susținători şi colaboratori ai revistei *Analog.* Lucrările sale au fost publicate, de asemenea, în *Magazine of Fantasy & Science Fiction, Asimov Science Fiction, Weird Tales, New Destinies, Alternate Generals* şi altele, şi este considerat unul dintre cei mai buni scriitori de hard SF apărut în ultimele decenii. Printre cărțile apărute sub semnătura lui se numără *Country ofthe Blind, Fallen Angels,* un roman scris în colaborare cu Larry Niven şi Jerry Pournelle, *Firestar, Rogue Star, Lodestar* şi *Falling Star,* iar povestirile sale au fost reunite în culegerile *The Forest ofTime and Other Stories* şi *The Nanotech Chronicles.* Ultima sa carte este romanul *Eifelheim.* Textele sale au apărut în **Antologiile Dozois** numerele 5 şi 12. În momentul de față locuieşte în Easton, Pennsylvania are doi copii şi trei nepoți.

Într-o lume fără nume în graiul oamenilor, au sosit oameni. Canaturile porții s-au dat în lături, într-un încântător luminiş de munte - unde vremea putea fi răcoroasă fără să simți frigul -, adăpostit în căuşul unei văi dintre piscuri, cu mult sub liziera pădurii şi departe de petele cenuşii ale oraşelor de pe câmpiile de dedesubt. Izolarea locului era o întâmplare fericită, nicidecum o alegere înțeleaptă. Porțile se deschideau acolo unde voia Dumne-zeu, iar oamenii nu puteau face altceva decât să se supună. Odată, una se deschisese în centrul unei fortărete sumbre, ticsite de *creaturi* înarmate, ostile, şi nimeni nu ştie ce s-a întâmplat cu echipa care i-a trecut pragul, fiindcă portarul a ferecat-o pentru totdeauna.

De data asta, oamenii au înălțat un cort semeț, de pânză vin colorată, printre excrescențe viguroase, care ar fi putut fi numite copaci, şi printre altele, răsfirate, care s-ar fi putut numi flori, cu toate că nici una dintre ele nu semăna întocmai cu un copac sau cu o floare. Prelata pestriță contrasta cu vegetația din jur. Culorile nu se potriveau. Reproduceau chipul unei lumi străine şi aici păreau oarecum nelalocul lor. Dar efectul general era acceptabil. Oamenii înşişi erau oarecum nelalocul lor şi simțeau nevoia să fie înconjurați de ceva familiar în mijlocul atâtor ciudățenii.

Au împodobit cortul cu perne în culori strălucitoare şi cu divane şi i-au ridicat marginile, fixându-le cu frânghii, astfel încât vântul care adia, stăruitor, dinspre est, să-l străbată. S-au ospătat din proviziile de pepeni, curmale şi alte bunătăți savuroase, apoi şi-au întins afară covoraşele de rugăciune. Cu toate că nici unul dintre ei nu ştia care era orientarea corectă - stelele apărute la lăsarea nopții nu le-au oferit nici un indiciu -, poarta însăşi le-a servit drept *mihrab*[1].

[1] Nişă din peretele unei moschei, ce indică în ce direcție se află Mecca (n. tr.)

Oamenii şi-au petrecut o noapte şi o zi obişnuindu-se cu soarele straniu şi studiind aerul, apa, plantele bizare şi creaturile pe care le-au putut prinde. Le-au numit pe acestea după cele cunoscute lor - iepure, capră, rândunică, cedru -, iar o parte a nume-lor erau corecte. Au întins de cele douăzeci şi patru de ore ca de nişte caramele pentru a umple o zi ceva mai lungă. Până la cea de-a doua cădere a nopții îşi scoseseră costumele de protecție şi simțiseră soarele şi vântul atingându-le pielea şi răvăşindu-le părul. Era plăcut să tragi aerul în piept, bucurându-te de generozitatea lumii, şi multe dintre miresmele străine le stârniseră curiozitatea.

Explorând valea, au dat peste o cascadă imensă şi au petre-cut o altă noapte şi o altă zi la baza ei, fermecați. Un torent se scurgea în vale, de undeva de sus, dintr-un loc unde ningea neîncetat şi zăpada se topea mereu. Cădea din ceruri, tunând precum glasul lui Dumnezeu, ridicând o ceață după care au dat nume muntelui şi în care dansa un caleidoscop de curcu-bee. Asaltul ei perpetuu săpase în stânca de dedesubt un lac a cărui

adâncime era imposibil de aflat. Numai Dumnezeu ştia unde şi cum se scurgea apa lacului. Pe nici una dintre lumile cunoscute nu exista nimic asemănător.

Pe urmă, s-au adunat în cort, au revizuit planurile, au verificat echipamentele, montându-le pe cele care trebuiau asam-blate. Dup a aceea, l-au desemnat pe unul dintre ei să vegheze asupra porții, şi au început să studieze poporul necunoscut de pe câmpiile din vale.

Conducătorul lor era Hassan Maklouf, un bărbat care îşi lăsase urmele paşilor pe şaptesprezece lumi şi care purta, în

consecință, şaptesprezece răni. Pe zece dintre aceste lumi, fusese călăuzit de altcineva, pe şapte dintre ele fusese el călăuzitorul al-tora. De pe alte patru fugise ca să-şi salveze viața. De două se îndrăgostise. Se apropie de buza văii în formă de cupă şi, de pe unbloc de stâncă, studie câmpiaprintr-unbinocluputernic. Care eşti tu, întrebă el planeta întinsă la picioarele lui, ucigaşă sau amantă? Aidoma apelor din lac, răspunsul rămase o taină.

– Locul ăsta e minunat, declară Bashir al-Jamal din spatele lui, mulțumit, de parcă el însuşi ar fi faurit luminişul.

Bashir era vărul lui Hassan şi aceasta eraprima lui călătorie. Tânăr, proaspăt absolvent al Casei Porților, deborda de can-doare şi de entuziasm. Hassan îi promisese bunicului lor că Bashir se va întoarce. *Cu o cicatrice,* spusese bătrânul, cu se-veritate. *Nu merita să faci drumul dacă n-ai nici o cicatrice la întoarcere.* Dar nu e mai puțin adevărat că bunicul era *bedu*[1] şi oamenii aceştia alegeau calea cea mai grea.

[1] Beduin (n. tr.).

– Apa e limpede şi aerul curat, adăugă Bashir. N-am făcut niciodată o excursie într-un loc mai frumos.

Hassan continuă să studieze şesul.

– Am văzut bărbați ucişi de lucruri frumoase.

– Dar aici biochimia trebuie să fie atât de diferită de a noastră încât

nici o fiară n-o să ne găsească pe gustul ei.

Hassan lăsă binoclul în jos şi îşi privi vărul.

– Înainte sau după ce-o să ia o îmbucătură?

– Ah, făcu Bashir, acceptând cu o plecăciune sfatul bărbatului mai vârstnic. Eşti o fântână a înțelepciunii.

– Sunt încă în viață, spuse Hassan, ridicând din nou binoclul. Numeşte asta înțelepciune, dacă vrei.

– Cel puțin, putem studia lumea asta fără să fim remarcați, zise Bashir. Lipsit de o şansă, voia săprofite de a doua. Nimic nu dovedeşte că localnicii au urcat vreodată aici.

– Poate că e unul dintre locurile lor sacre, sugeră Hassan, şi noi l-am pângărit. Dumnezeu i-a oferit fiecărui popor un loc sfânt, mai presus de oricare altul.

Bashir nu era impresionat.

– Dacă acest izvor e al Lui, s-ar putea să fie aşa, dar mi se pare un ținut prea izolat.

Hassan mârâi şi coborî binoclul din fața ochilor.

– Vreau aici un paznic şi un lanț de senzori, astfel încât să nu se poată apropia nimic din direcția asta.

– Urcând pe un perete drept de stâncă?

– Poate că localnicii au pernițe aderente, pentru cățărat, la mâini şi la picioare. Poate că au aripi. Poate că au doar inteli-gență şi perseverență. Puse capacul binoclului şi îl aşeză în toc. Mă tem mai mult de ultima posibilitate decât de toate celelalte.

*

Iată cum au ajuns acolo, în încântătoarea poiană de pe Muntele Ceturilor.

Dincolo de această lume există o lume a umbrelor. Se numeşte Cealaltă Brană şi nu se află foarte departe, atât doar că e în *direcția nepotrivită.* E în spatele nostru, sub noi, în noi. E la fel de aproape şi de departe ca două palme care bat. Cândva s-au lovit, această 'Brană şi cealaltă, iar din ecourile şi pulsațiile acelei Puternice Bătăi din Palme s-au născut materia, energia, galaxiile, stelele, planetele, florile, râsetele copii-lor.

Dacă s-ar atinge din nou, s-ar sfârşi totul, şi mulți înțelepți s-au frământat întreaga viață întrebându-se dacă palmele nu cumva se apropie iarăşi. Dar, pentru a afla asta, trebuie să înveți să masori *direcția nepotrivită,* lucru greu de înfaptuit.

Hassan vede în cele două Brane mâinile lui Dumnezeu, pentru că s-ar potrivi, literalmente, cu una dintre surele ascunse Profetului, pacea fie asupra Lui. Dar nu înțelege de ce şi-ar face griji, străduindu-se să afle dacă Domnul va bate sau nu iarăşi din palme, de vreme ce totul se va petrece după voința Sa. La urma urmelor, ce ai avea de facut? Unde ai putea să te ascunzi? „Munții sunt tot atât de vremelnici ca norii." Aşa glăsuieşte interpretarea crezului Ashary, iar celelalte şcoli s-au declarat de acord, cu mai multă sau mai puțină încântare.

Ceea ce *sepoate* face este să călătoreşti prin Cealaltă 'Brană. Iar oamenii au căpătat această deprindere. Cealaltă 'Brană se întinde, ca şi a noastră, pe trei dimensiuni spațiale şi una tem-porală, dar nu cuprinde nici o planetă, nici un teritoriu vast, ci doar o câmpie vălurită, fără de sfârşit, trecând printre abi-suri nedefinite şi masive stâncoase. Sau poate că nici măcar nu e vorba despre aşa ceva, şi peisajul nu e decât o iluzie impusă mental, în fața unei privelişti dincolo de simțurile omeneşti.

Traversarea Celeilalte 'Brane este o călătorie dificilă, pentru că drumul de la indicatorul unei porți la altul trebuie parcurs fără ezitare. Acolo există o asimetrie, o rupere a paralelismului, ascunsă în profunzimea acelei vremi dinainte de Timp. A zăbovi înseamnă a pieri. Unele materiale şi câmpuri energetice rezistă mai mult, dar până la urmă sunt lucruri nefireşti într-un tărâm nefiresc, care şi le va însuşi. Ce om ar trece printr-un asemenea pericol dacă răsplata nu ar fi însuşi imensul univers? Pentru că în Cealaltă 'Brană distanțele sunt mai scurte şi o cale de câțiva paşi străbătută acolo e totuna cu un salt de ani-lumină făcut aici, acasă.

Cât de mulți ani-lumină - nimeni nu ştie. Hassan îi explică asta lui Bashir în cea de-a doua noapte, când, studiind cerul străin, vărul său îl întrebă care stea era soarele Terrei, pentru că nici un răspuns nu se potrivea. Oare planeta asta se afla măcar în vreuna dintre galaxiile cunoscute pe Pământ? Peste câti ani-lumină săriseră altobuzele lor masive şi

în ce direcție?

Chiar dacă soarele Pământului s-ar fi aflat pe bolta planetei străine, nu ar fi fost cel pe care îl ştiau. Pentru univers, viteza luminii nu e o constrângere; dar restrânge cunoaşterea omului asupra acestuia, pentru că, într-un fel aparte, *spațiul* este *timp,* iar toată înțelepciunea omenirii şi toate cunoştințele sale nu sunt decât un cerc de lumânări aprinse în inima întunericului atotcuprinzător. Nimeni nu vede mai departe şi mai re-pede decât i-o îngăduie viteza luminii care îl ajută să vadă. Astfel, percepem doar o sferă limitată de timp, din haloul unui quasar. Iar ei intraseră acum în raza unui alt foc de tabără, altundeva în nesfârşitul pustiu al nopții.

– Stelele pe care le vedem de pe Pământ, îi explică Hassan, sunt aşa cum erau când şi-au emis lumina şi, cu cât privim mai în profunzimea bolții cereşti, cu atât vedem mai departe, în trecut. Aici zărim stelele dintr-un alt loc şi, de aceea, le desluşim aşa cum erau într-un alt timp.

– Nu înțeleg, zise Bashir.

I se vorbise despre toate astea, iar el le învățase destul de bine pentru a-şi lua examenele, dar încă nu le *înțelegea* cu adevărat.

– Imaginează-ți o stea care se află la un milion de ani-lumină față de Pământ şi imaginează-ți că lumea aceasta este la jumătatea drumului dintre ele. Cei de pe Pământ văd steaua aşa cum arăta cu un milion de ani în urmă. De aici o vedem aşa cum arăta acum cinci sute de mii de ani, ca şi cum am vedea un adult după ce am întrezărit, cândva, copilul. Între timp, steaua s-a mutat. Poate că şi-a schimbat culoarea şi luminozitatea. De aceea nu vedem aceeaşi stea sau nu o vedem în acelaşi loc. De câte ori ieşim la lumină printr-una dintre porțile noas-tre, nu ne aflăm doar într-o altă lume, ci şi într-un alt univers. Bashir se înfiora, dar poate că de vină nu era decât vântul serii.

– Parcă am fi rupți de lume şi singuri. Nu-mi place. Hassan zâmbi în sinea lui.

– Nimeni nu are pretenția să-ți placă.

Se întoarse către cort, de unde se auzea zarva discutiilor celorlalți, dar Bashir mai zăbovi o clipă cu privirea înălțată către cer.

– Mă simt atât de singur, spuse el, cu voce scăzută, dar nu destul de

încet pentru ca Hassan să nu-l audă.

Studiau lumea în toate modurile posibile: din punct de vedere fizic, chimic şi biologic, al vieții sociale şi al tehnologiei. Prezenta ființelor raționale - şi încă a unora care dețineau cunoştințe remarcabile - complica lucrurile, pentru că trebu-iau să-i înțeleagă pe locuitori aşa cum erau, nu aşa cum ar fi putut deveni; iar asta însemna că trebuiau să observe fără să fie văzuți, pentru că întâlnirea îl schimbă atât pe cercetător, cât şi pe cel cercetat. Iar a studia o lume, oricât de măruntă, nu e un lucru mărunt. Când e singură, o floare e de neînțeles.

Se străduiau să afle toate datele care defineau planeta. Ce dimensiuni avea? Ce densitate? În ce zonă a suprafeței se deschisese poarta? Cât de departe se afla de steaua ei? Soong ținea evidența răsăriturilor şi apusurilor soarelui, ale lunilor şi ale stelelor, bâjbâind în căutarea răspunsurilor.

Adunau mostre de floră şi de faună din valea muntoasă, le scanau viscerele şi le studiau arhitectura celulelor. Mizir descoperise molecule care semănau cu ADN-ul, dar nu întru totul. Imaginau tipuri şi clase în care să includă crea-turile, dar nu îndrăzneau să treacă la ceva mai precis decât presupunerile.

Ladawan şi Yance lansau păsări inobservabile, foarte uşoare şi acționate de energia solară, care puteau privi şi asculta acolo unde ei nu reuşeau. Pe abdomenul acestor dispozitive teleghidate era afişată o imagine a cerului de deasupra lor, captată de microcamerele de luat vederi de pe spate, ceea ce avea drept rezultat un soi de invizibilitate operațională şi permitea ca apa-ratele pilotate de la distanță să planeze în văzduh şi să înre-gistreze fără a fi remarcate.

– N-au radio, se plânse Soong şi, auzindu-l, Hassan râse puțin, ştiind că el prefera întotdeauna cea mai uşoară cale.

– Ca să le studiem limba, va trebui să montăm microfoane, pentru că altfel nu-i putem auzi, spuse Hassan, adresându-se întregii echipe la raportul de după primul zbor.

– N-au limbă, ripostă Mizir, mai degrabă fascinat, decât plângându-se. Emit sunete şi comunică prin intermediul lor, dar nu ştiu cum.

– Vedeți dacă puteți găsi un cadavru, le ceru Hassan telepiloților.

Poate că în oraş există morgi - şi arătă către clădirile întunecate, fumurii, care se zăreau în depărtare, în golful unui ocean albastru, cu ape reci. Mizir trebuie să afle cum sunt alcătuite fapturile astea.

– Nişte mostre de țesut mi-ar prinde numai bine, adăuga Mizir, ştiind că asta ar fi reprezentat un bonus.

– Într-o şcoală primară ar trebui să existe exemple simple de limbaj scris, sugeră Bashir.

Era un element de pe lista de proceduri standard pentru studiul lumilor locuite, învățată şi memorată cu atenție în timpul pregătirii, dar Hassan era mulțumit fiindcă băiatul si-o amintise.

– Fum de cărbune, anunță Klaus Altenbach, a doua zi, după lansarea unui spion teleghidat în zona emanaților de deasu-pra unei clădiri, despre care presupuseseră că era o fabrică. Sau ceva pe bază de cărbune. Turbă? Nu e petrol, depozitele alea sunt pline cu ceva solid. Tehnologia e echivalentă cu cea de la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, spuse el, iar apoi adăugă: Din Era Standard. Mă aştept ca nişte vapoare cu abur să apară în curând la docurile de acolo.

Când Ladawan îl întrebă de unde credea că ar fi putut veni navele, el o privi ridicând din umeri.

– E imposibil să nu existe un scop care să te conducă dincolo de orizont.

– E un oraş cu aspect ciudat, zise Mizir, cu toate că nu-mi dau seama de ce.

Yance Darby se scarpină în cap.

– Mi nu mi se pare câtuşi de puțin ciudat. Cu excepția in-divizilor care îl locuiesc.

– Odată ce te obişnuieşti cu stranietatea lor, spuse Iman, vorbind despre băştinaşi, sunt chiar grațioşi. Nişte creaturi curbilinii, filigranate. Trebuie să aibă şi ei un fel de artă. Clădirile lor par din intalie - dreptunghiuri simple, turnuri, dar cu gravuri pe fiecare suprafață. Căutați-le picturile, căutați-le sculpturile.

Apoi se apucă să construiască un manechin după modelul localnicilor.

– Avem atât de multe de aflat! exclamă Bashir, copleşit de tot ce-l

înconjura.

Fiind tânăr, asta i se întâmpla cu uşurinţă; dar o lume nu e ceva din care să ciuguleşti. Dacă vrei să-i simţi cu adevărat gustul, trebuie s-o înghiţi în întregime; ceea ce eratotuşi imposibil.

– De parcă ne-am strădui să bem Nilul, sorbitură cu sorbitură, bodogăni Mizir. Ne-am putea petrece aici tot restul vieţii, fără să descoperim nici măcar primul dintre lucrurile esentiale.

– Oho, pe primul o să-l aflăm, zise Hassan.

Ce îl îngrijora, ţinându-l treaz în timpul nopţii, era nu primul lucru, ci ultimul.

Totul continuă în acelaşi mod. Spionii teleghidaţi zburau. Fotografiile digitale erau descărcate într-o hartă mozaic a formelor de relief şi atipurilor de sol şi de vegetaţie. (Soong tânjea după un satelit pe o orbităjoasă.) într-o noapte, împânziră oraşul cu urechi minuscule, primind drept răsplată o babilonie de sunete, pe care Inteligenţa trebuia să le sorteze, descoperind foneme şi alte structuri lingvistice. (Inteligenţa conchise că se foloseau două limbi şi începu să analizeze problema din această perspectivă.) Deocamdată, Mizir era nevoit să se mulţumească doar cu creaturile pe care le puteau găsi în apropiere. (Specii alpine, bodogănea el. Cât de reprezenta-tive sunt pentru câmpiile de pe litoral, pentru estuare?) Klaus descoperi o cale ferată care pătrundea în oraş, prin cea mai îndepărtată extremitate a acestuia. (Cărbunele trebuie adus cumva înăuntru, glumi el, iar spinările catârilor nu mi s-au părut cel mai probabil mijloc de transport.) Locomotivele erau propulsate cu abur, având nişte boilere sferice.

Bashir voia să îi dea lumii un nume.

Exploratorii cu experienţă, ca Hassan, Soong şi Mizir, îşi băteau rareori capul cu aşa ceva. Cu timpul, planeta avea să vorbească, iar numele avea să-i fie dezvăluit. Până atunci, Hassan o numea, pur şi simplu, *lumea.* Cu toate acestea, în a şaptea zi, când echipa analiză rapoartele şi Bashir aduse problema în discuţie, nu îi opri pe ceilalţi să o dezbată.

Trândăveau aşezaţi pe perne, mâncând curmale şi brânză. Yance Darby, care, aidoma lui Bashir, absolvise recent Casa Portilor, le arunca bucăti de mâncare animalelor curioase, făcându-le să o rupă la fugă, până

când Iman îl dojeni. Faptul că firimiturile acelea nu erau digerabile nu le împiedica pe animale să le înghită şi cine ştie ce-ar fi putut să se întâmple. Soong stătea la o oarecare distanță, pe un scaun înalt, în fața unei mese pline cu hărți scoase la imprimantă, în timp ce Klaus şi Ladawan treceau datele topografice şi rețeaua de drumuri pe hărți alcătuite din raze luminoase. Deasupra proiectorului plutea o sferă fantomă: în întregime neagră, în întregime necunoscută, cu excepția petei minuscule ce reprezenta locul unde îşi stabiliseră tabăra - deşi nu erau siguri că o situaseră acolo unde trebuia.

Hassan se ținea deoparte, în afara cortului, sub stelele stra-nii şi îndepărtate. Avea în mână o cupă cu nectar şi studia ho-logramele obținute prin rezonanță magnetică ale faunei locale, aranjate pe un display, urmărind cu vârful degetului liniile care separau grupurile biologice, aşa cum le intuise Mizir. *Ce straniu,* îşi spuse, *şi, în acelaşi timp, cât de familiar.* Dumnezeu era un olar, iar Natura era cuțitul Său. Oriunde ar fi prins formă viața, El o modela către aceeaşi finalitate. Existau ființe asemă-nătoare şoarecilor şi vulturilor, deşi detaliile nu erau aceleaşi. De exemplu, şoarecele avea şase picioare, aspect a cărui ana-liză luase multe ore din timpul lui Mizir, iar vulturul avea gheare în vârful aripilor şi al picioarelor, ascunse de penaj.

Iman construise un manechin reprezentând ființele raționale şi îl aşezase la intrarea cortului. Poate că era bărbat, sau poate că era femeie, nimeni nu ştia, după cum nu ştia nici dacă împărțirea în astfel de categorii avea vreun sens aici. Era mai scund decât o ființă umană şi, în rest, avea o ținută bizară, sinusoidală, ca a unei cobre înălțate de la pământ. Forma era bilateral simetrică, însă cu patru brațe şi două picioare. Din partea de mijloc atorsului se desprindeau două membre mari, pentru munci grele, iar altele, mai mici, porneau de undeva de deasupra lor. Un set era dotat cu gheare, iar celălalt cu tentacule. Şi picioarele se terminau cu gheare, deşi acestea erau scurte şi butucănoase. Mizir presupunea că strămoşii ființelor avuseseră tot şase picioare, ca majoritatea creaturilor ce aler-gau pe pajişte, şi că brațele groase cu gheare fuseseră cândva picioarele din mijloc.

– Sunt rozătoare, spusese el, plasându-le imaginea în grupul biologic

respectiv, sau indiferent ce ființe ar putea evolua din nişte rozătoare.

– Totuşi, „rozătoarele" de aici sunt animale teritoriale, îi răspunsese Iman, ceea ce nu le este câtuşi de puțin specific.

– În universul din jurul nostru, totul seamănă, ripostase Mizir pe un ton filozofic, doar că totul este, în acelaşi timp, şi diferit.

Deasupra trunchiului se afla ceva în formă de minge de fot-bal american, poziționată pentru începereajocului. Pielea era

netedă, fără păr şi fără pene, dar având aspectul unor plăcuțe minuscule, de parcă ar fi fost acoperită cu solzi de un maestru zidar. Culoarea ființei era un albastru azuriu, precum cerul senin de deasupra deşertului, cu porțiuni mai întunecate pe spate. Însă Mizir mai remarcase şi alți indivizi în inima oraşului, mai înalți, mai supli, bătând în albastru cobalt, despre care presupusese că puteau fi originare din zonele tropicale.

Era o lume bogată. Diversă. Erau multe rase, se vorbeau multe limbi. Existau pajişti alpine, prerii situate la mare altitudine şi estuare de-a lungul coastelor. Cu câți eoni în urmă luase naştere? Ce se afla dincolo de orizont? Puteau spera oare să înțeleagă mai mult decât o farâmă? N-aveau să-i cunoască niciodată istoria. Abia dacă puteau afla câte ceva despre cultură. Era oraşul de dedesubt - înnegrit de funingine şi debor-dând de viață - o culme a civilizatiei? Sau doar o fundătură a culturii şi a tehnologiei? Mai târziu vor trimite spioni tele-ghidați în zboruri de recunoaştere mai îndelungate, dar şi asta era doar o zgârietură a suprafeței. *Oamenii vor veni aici ani de-a rândul,* cugeta Hassan, *sau chiar generații de-a rândul. Şi poate atunci vom şti câte ceva.*

Manechinul care reproducea creatura nu avea chip.

Existau o serie de filamente, considerate de Mizir drept po-sibili receptori ai mirosului, şi nişte cavități gelatinoase, care, după toate probabilitățile, jucau rolul ochilor. Mai exista o deschidere în care îi văzuseră pe indigeni introducându-şi hrana. Dar aceste trăsături nu erau aranjate astfel încât să alcătuiască o figură. Într-adevăr, gura era în piept. Filamentele unduiau deasupra mingii de fotbal ca nişte ferigi. Adânciturile cu substanță gelatinoasă erau distribuite asimetric în jurul capului minge, printre o serie de alte cavități, aparent goale, şi una parabolică, mare,

plasată în mod pervers acolo unde se află gura unei ființe umane, doar că nu era vorba despre o gură.

– Sunt cu adevărat frumoşi, zise Iman.

Venise să se aşeze alături de Hassan, în timp ce restul continua să discute despre numele planetei. Aprobă din cap, mai degrabă să confirme că auzise, decât pentru a-şi exprima acordul. Băştinaşii i se păreau plini de cicatrice, ciupiți de vărsat, contorsionați şi diformi. Deoarece mintea lui căuta o simetrie a trăsăturilor acolo unde nu era.

– Frumoşi - poate. Deşi diferă întru câtva de formele de viață descoperite de Mizir aici, sus. Cred că sunt nişte venetici. Probabil au migrat din altă parte. Poate de peste ocean.

– Poate, admise ea posibilitatea. Soong spune că întregul litoral a venit de altundeva, iar coliziunea sa cu acest continent a avut drept urmare formarea Munților Ceților.

– Eu continui să văd un chip, îi spuse el. Ştiu că nu există nici unul, dar creierul meu tot caută nări şi urechi. Pare să-mi zâmbească.

– Recunoaşterea unei imagini standard, răspunse Iman. Oamenii l-au văzut pe Isa[1], lăudat fie-I numele, într-un cartof sau pe Shaitan într-un vălătuc de fum.

– Nu-mi place. Trebuie să vedem creaturile astea aşa cum sunt, nu aşa cum ne închipuim că sunt.

– În Lumea lui Concannon a fost mai simplu, îi povesti ea. Băştinaşii semănau cu nişte flori.

– Şi erau flori?

– Oarecum. Zburau.

– Ah.

Numele sub care e întâlnit Iisus în religia islamică (n. tr.).

– Tulpinile lor aruncau jeturi de vapori. Se puteau deplasa numai în salturi scurte. Dar nimeni nu caută chipul unei flori.

– Şi eu, care te-am confundat întotdeauna cu un crin. Iman îi întoarse spatele, prefăcându-se că urmăreşte dezbaterea celorlalți.

– O să numeşti locul ăsta Lumea lui Maklouf? Ca şef de echipă, e privilegiul tău.

Hassan scutură din cap.

– L-am întâlnit o dată pe Concannon. Avea un orgoliu mai mare decât o lume întreagă, dar eu nu sunt atât de vanitos. Tu cum crezi că ar trebui să-l numim?

Iman strânse din buze şi îşi potrivi *hijab-ul*[1] sub bărbie. Fața ei era un cerc palid, înconjurat de materialul ecosez alb cu roşu, după moda din Valea Iordanului.

– Ar trebui să aflăm cum îl numesc indigenii, pe limba lor. Hassan râse.

– Probabil că îl numesc „lumea", aşa cum se spune în sute de limbi, dintre care multe nu ne vor răsuna în urechi niciodată.

– Shangri-la[2]! spuse Bashir, destul de tare cât să-l audă Hassan şi să se întoarcă spre el.

Yance bătu din palme.

– Perfect, încuviință el. Locul ăsta este fără îndoială un paradis.

Klaus dădu încet din cap, aşa cum făcură şi Ladawan şi Khalid, paznicul porții.

[1] Văl cu care îşi acoperă fața femeile musulmane (n. tr.).

[2] Vale din Tibet, asociată cu un paradis terestru de către vechile legende şi, în vremurile moderne, de către James Hilton, în romanul său *Orizontul pierdut* (n. tr.).

Soong păstră tăcerea şi se uită la Hassan.

– Nu, spuse acesta, intrând în cort. E un nume periculos pentru o planetă, şi asta tocmai pentru că inspiră atâta siguranță. De fiecare dată când l-am rosti, ne-am gândi că locul ăsta e sigur.

– Păi, nu este? întrebă Iman.

Hassan se uită peste umăr şi o văzu plimbându-şi mâna de-a lungul muşchilor brațului ridicat al statuii facute de ea.

– Nu ştiu, răspunse el. Încă n-am văzut surpriza.

– Surpriza? întrebă Bashir. Despre ce surpriză e vorba? Soong chicoti, iar Hassan nu se osteni să răspundă. Continuă s-o privească pe Iman mângâind statuia.

– Atunci, tu cum ai numi-o? zise Yance, făcând întrebarea să sune ca

o provocare.

– E privilegiul tău, Hassan, spuse Mizir.

– Dacă trebuie să-i dați un nume... şi Hassan se uită din nou prin uşa cortului, către constelațiile stranii de deasupra şi la „chipul" imobil, lipsit de expresie al statuii. Dacă trebuie să-i dați un nume, atunci numiți-o al-Batin.

Mizir încremeni, Bashir şi Khalid schimbară o privire. Iman schiță un zâmbet şters.

– Asta înseamnă „Cel Tainic", le şopti ea celorlalți.

– Nu tocmai, adăugă Hassan.

– E unul dintre numele lui Dumnezeu, protestă Mizir. Nu e potrivit pentru o planetă.

– Ba da, zise Hassan, atâta timp cât Dumnezeu nu îşi dezvăluie adevărata natură. Pe urmă... pe urmă o să mai vedem.

Botezară oraşul „Portul de Est", fiindcă era plasat pe malul unui estuar lat şi adânc. Marea Răsăriteană era legată de gura unui fluviu tumultuos printr-un canal care înconjura cheiul, docurile, depozitele. Atât putuseră desluşi din fotografiile facute, de lamare înălțime, de sonarele spionilor teleghidați. Dar aceştia nu le puteau spune de ce nu adăposteau docurile nici o navă. În sudul şi în vestul oraşului se întindeau câmpii acoperite de culturi dense, verzi, şi presupuseră că se aflau, probabil, la sfârşitul primăverii. Culturile erau întinse, cu aspect mono-ton, semănând cu trifoiul, dar nu era limpede dacă le erau des-tinate batiniților sau animalelor lor. Plugurile erau trase de grupuri de creaturi cu şase membre, ale căror gheare de la picioarele din mijloc şi de dinapoi aproape că dispăruseră, trans-formându-se în ceva asemănător cu nişte copite. Picioarele din față aveau copite despicate. Evident, creaturile au fost numite „cai", deşi ceva din comportamentul lor te ducea, în aceeaşi măsură, cu gândul la „boi".

Unul dintre ogoare arăta mult mai îngrijit, pământul fiind învăluit de un covor de plante galben-verzui, cu frunze cărnoase, cerate, întrerupt ici şi colo de flori colorate şi de arbuşti aranjați în forme decorative. Dacă striveai o mostră de „iarbă", se elibera un miros plăcut, oarecum asemănător cu cel de tămâie. Parcul - îşi închipuiseră că asta era - se întindea pe culmea unei

coline, loc din care se vedeau foarte bine oraşul, portul şi, dincolo de el, Marea Răsăriteană. Pe măsură ce vremea se încălzea, tot mai multe grupuri de batiniți se aventurau în afara localității, petrecându-şi acolo după - amiezile sau venind numai la ora apusului, îndesând coşuri de mâncare în stomacurile lor largi şi privindu-şi copiii țopăind şi făcând tumbe prin iarba unsuroasă, de un verde gălbui-intens.

Drumul pe care îl numiseră Marea Magistrală se întindea în sud-vestul oraşului. Zona din apropierea acestuia fusese pavată cu lespezi de piatră, late şi netede, pe care huruia un amestec pestriț de vehicule: trăsuri asemănătoare cu landou-rile şi cu birjele şi altele, simple şi descoperite, pe care Yance le numi „căruțe", plus o serie de care grele, pline cu mărfuri, acoperite cu coviltire de pânză groasă, ale căror căruțaşi îşi îmboldeau echipajul de hexacai de povară cu bice enorme.

Hainele batiniților variau de la straie de un cenuşiu mohorât până la veşminte bogat împodobite, de toate culorile curcubeului - după cum le dictau îndatoririle sau starea de spirit. Aveau simț estetic, le spusese Iman celorlalți, cu toate că era vorba de un alt gen de frumusețe decât cea cunoscută pe Pământ, iar ea îşi petrecea o parte a timpului liber adaptând moda locală la membrele şi statura oamenilor - în oraşele Terrei exista o slăbiciune pentru obiectele extraterestre.

La o bifurcație, una dintre ramificațiile Marii Magistrale se îndrepta spre nord-vest, către o trecătoare din acel lanț muntos de pe coastă din care făcea parte Muntele Ceţurilor. Pe măsură ce se îndepărta, şoseaua devenea din ce în ce mai lipsită de pretenții, asemenea unui fermier care se descotoroseşte treptat de hainele de oraş când îl părăseşte; o primă porțiune era acoperită cu pietriş compact, apoi îi lua locul un pământ umezit cu ulei de parafină, ca să nu mai fie decât un drum desfundat când începea îndelungatul traseu ce şerpuia către trecătoare. Spionul teleghidat trimis de partea cea-laltă a pasului din munți se întorsese, aducând imagini dintr-un alt oraş, mai îndepărtat şi mai mic decât Portul de Est, cuibărit într-o vale cu culturi bogate. Dincolo de acesta, la limita permisă de rezoluția camerelor de luat vederi, se întindea un ținut mai arid şi mai golaş şi se desluşeau sem-nele a ceva asemănător unui deşert.

– Indivizii ăştia par plini de energie, observă Hassan. O anumită agitaţie, o activitate neîncetată, care te duce cu gândul la americani. Nu stau locului nici o clipă.

– *De-asta* pare oraşul atât de straniu! exclamă Iman, cu un aşa triumf în glas încât, după atâtea săptămâni de studiu, afirmaţia ei părea tardivă, de parcă sociologul din ea nu s-ar fi concentrat suficient până atunci.

– Nu vă daţi seama? îi întrebă ea. *Sunt* americani! Uitati-vă la străzi, cât de drepte sunt. Cât de ordonate. Numai în zona docurilor cotesc şi şerpuiesc. Oraşul ăsta nu a *crescut* acolo; a fost *plantat.* Da, Mizir, ai avut dreptate: au venit de dincolo de Marea Răsăriteană.

Erau, într-adevăr, un popor plin de viaţă. Una dintre pere-chile de copii care zburdau prin parc se izbise de un hexacedru şi cei doi zăceau, năuciţi, în timp ce părinţii se apropiau, grăbindu-se să-i linişească. Trei părinţi, observă Iman, întrebându-se ce rol ar fi avut fiecare.

– Sau poate că al treilea nu e decât un unchi, sau o mătuşă, sau un frate mai mare?

Totuşi, fie într-o lume, fie într-alta, poziţia celui care alină e în mare măsură aceeaşi, iar tentaculele puteau mângâia cu o gingăşie surprinzătoare.

– Ţin unul la celălalt, spuse ea în seara aceea, în cort, adresându-i-se lui Hassan.

– Cine n-o face? răspunse el, apoi se ridică de pe divan şi ieşi în noapte, îndreptându-se către punctul avantajos de observaţie, din care supravegheau oraşul. Portul de Est părea o flacără de un portocaliu mat. Uleiul extras din iarba de un verde-gălbui intens ardea încet, în o sută de mii de lămpi. Iman i se alătură şi dădu să vorbească, dar el o opri atingându-i braţul şi îi arătă forma întunecată a lui Bashir, care stătea turceşte pe o pernă imensă, privind printr-un binoclu de noapte.

Se retraseră în tăcere în cortul lui Hassan, unde el se aşeză pe o canapea, în timp ce Iman, stând în spatele lui, îi masa muşchii umerilor.

– Duci ceva greu pe umerii ăştia, zise ea, sunt atât de duri şi de încordaţi.

– Oh, nu cine ştie ce. O lume.

– Ia te uită la Atlas. Îl strânse mai tare şi el tresări. Nimic din ceea ce faci nu afectează lumea asta. Nu faci altceva decât să priveşti.

– Oamenii vor veni aici pentru cascada minunată, pentru parfumul ierbii uleioase, pentru a admira moda şi croiala hainelor. Până la urmă, nu vor mai putea trece neobservați.

– Şi ce dacă? Va fi spre binele nostru şi al lor. Într-o bună zi, îi vom saluta, vom face comerț cu ei, le vom asculta muzica, iar ei o vor asculta pe a noastră. Singurele întrebări care au importanță sunt când şi cum. Cred că duci o greutate mult mai mică decât cea a unei lumi.

– Foarte bine. Pe voi opt. E destul de mult.

– De ce, Soong şi Mizir sunt copii şi trebuie să le schimbi scutecele? Sau pe ale mele?

Vorbele lui Iman îi treziră gânduri supărătoare. Îşi întinse mâna peste umăr şi o prinse pe a ei.

– Poate că ar fi mai bine să te opreşti.

– Chiar atât de grea să fiu?

– Nu e vorba de asta. Mă sperii. Nu ştiu cine eşti.

– Sunt tot atât de clară ca un text dactilografiat. Copiii mă descifrează ca pe-un abecedar.

– Nu la asta mă refeream.

– Te întrebi ce e sub *hijab?* Pot să-l scot.

Vâlvătaia îl străbătu ca o sabie de metal topit. Îşi răsturnă perna şi Iman făcu brusc un pas înapoi, cu brațele încrucişate pe piept.

– N-am mai fost niciodată în aceeaşi echipă, noi doi, îi spuse el. Ce ştii tu despre mine?

– Ştiu că Bashir nu e atât de greu pe cât crezi. Hassan păstră o vreme tăcerea.

– Nu devine mai uşor, oricâte asigurări mi-ai da tu.

– Ce i s-ar putea întâmpla aici?

– Foarte puține, cred, recunoscu el, fără tragere de inimă. Şi asta e periculos, pentru că următoarea lume pe care va ajunge s-ar putea să nu fie chiar atât de sigură.

– Cred că îi plac batinițiii.

– Sunt nişte făpturi uşor de îndrăgit.

– Există mai multe astfel de fapturi decât crezi.

– Cred că eşti cheală. Sub *hijab,* adică. Poate ai urechi ca nişte scoici.

– Oh, eşti un adevărat maestru în arta măgulirilor! S-ar putea ca noi doi să nu mai fim niciodată în aceeaşi echipă. Tu vei trece printr-o poartă, eu prin alta şi poate că unul dintre noi nu se va mai întoarce.

– Nu sunt *shi'a'.* Nu practic *muta'a*[2]. Chipul lui Iman deveni impenetrabil.

[1] Ramură a islamului predominantă în Iran şi Irak (n. tr.).

[2] Căsătorie temporară (n. tr.).

– La asta de gândeşti? La o căsătorie cu dată de expirare? Atunci, poate că nu mă cunoşti. Se îndreptă spre clapa de la intrarea cortului şi se opri o clipă, aplecându-se uşor înainte de a ieşi. E negru, spuse, răsucindu-se puţin ca să arunce cuvintele peste umăr. Negru şi foarte lung, iar mama îl compara cu mătasea. Cât despre urechi, preţul lor depăşeşte ceea ce ai dat până acum.

Şi dispăru. Hassan se gândi că se certaseră. *Eu sunt mai mare în grad,* îşi spuse. *La următoarea ieşire, ni se va alătura, lui Soong, luiMizir şi mie.* Putea aranja asta. În Casa Porţilor existau oa-meni care îi datorau favoruri.

În ziua următoare, Hassan îl trimise pe Bashir înapoi, pe Pământ, după provizii, şi, fiindcă era atât de tânăr, îl ceru lui Mizir să-l însoţească şi lui Khalid să conducă altobuzul. Luau cu ei discuri pline cu informaţii şi lăzi cu specimene pe care să le studieze savanţii.

– Verificaţi reglajul ceasului, le reaminti Soong, cândîşi prin-deau centurile de siguranţă. Timpul curge altfel în Cealaltă 'Brană.

– Îţi mulţumesc, o, bunicule, zise Khalid, care stătuse la volan în timpul multor astfel de expediţii, nu ştiam asta.

– Insolenţă, i se plânse Soong lui Hassan după aceea. Nu doare când ţi se reaminteşte ceva.

– Sunt neliniştit gândindu-mă că am rămas doar cu o hă-răbaia, spuse Yance. Ştiţi ce vreau să spun? Dacă trebuie să ne cărăbănim în pripă, nu încăpem toţi, plus echipamentele, într-una singură.

– Să ne cărăbănim?

Soong se gândi că era un cuvânt înrudit, într-un fel, cu haraba.

– Nu se ştie niciodată, zise Yance, simulând înțelepciunea prin tăcere, aşa că Soong nu se simți nicidecum mai lămurit.

În seara aceea, Klaus veni la Hassan cu o enigmă.

– Astea sunt zborurile de supraveghere de azi pe deasupra „Metropolei Şase Picioare".

– Nu le mai zice băştinaşilor „şase picioare". Ce conțin înregistrările video?

– Sper c-o să-mi spui tu.

De obicei, Klaus era mai comunicativ. Avea o atitudine tipic germană în privința evenimentelor. Le digera crude, fără condimente, şi le servea altora în acelaşi mod. Era ceva brutal în asta, pentru că faptele puteau fi dure, cu muchii ascuțite, ceea ce le făcea greu de înghițit. Era bine să le frăgezeşti puțin înainte, mestecându-le temeinic.

Înregistrările video aduse de Klaus fuseseră facute în timpul nopții şi aveau acea luminiscență aparte, verzuie, a aparaturii de supraveghere nocturnă. Contorul din colțul din dreaptajos al imaginii indica ora locală, echivalentă cu trei dimineața. Spio-nul teleghidat se ocupase de o bio-monitorizare a mâlului depus de flux pe marginile estuarului în partea de nord a oraşului -cu ocazia unei alte survolări, Mazir observase acolo nişte crea-turi ciudate, ascunse în vizuini - şi, pe drumul de întoarcere, agitația din oraşul de dedesubt activase senzorii aparatului.

– E extrem de bizar, spuse Klaus. Extrem de bizar. Hassan n-ar fi putut spune cât de bizar. Poate că era o prac-

tică obişnuită a batiniților să se trezească şi să iasă din casă la orele mici ale dimineții, deşi nu o mai facuseră până atunci.

Totuşi, apăruseră în număr mare: în balcoane, pe acoperişuri, aplecați peste pervazul ferestrelor, în mici aglomerări în fața uşilor clădirilor. Şi toți priveau către cer cu o încremenită răbdare pe care Hassan nu o putea numi decât aşteptare. Spionul zăbovise, descriind cercuri, fiindcă micul dispozitiv Inteligență sesizase un soi de anomalie în comportarea neaşteptată a maselor. Pe urmă, băştinaşii începuseră să arate cerul şi să se agite, răsucindu-se şi atingându-se unii pe alții şi fluturându-şi tentaculele brațe.

– Oare au văzut spionul? întrebă Hassan.

Era greu să-ți imaginezi una ca asta, ținând cont că era camuflat şi că totul se petrecea noaptea.

– Poate că simt radiația calorică a motorului?

Mizir lansase ipoteza că o parte dintre cavitățile cu gela-tină de pe capul minge erau sensibile la radiațiile infraroşii.

– Nu, zise Klaus, uite în ce direcție se holbează. Către est, nu direct deasupra capului.

– De unde ştii încotro se holbează, dacă n-au fată?

De fapt, era greu să faci aprecieri în lumina nefirească a apa-raturii de supraveghere nocturnă. Toate conturile erau uşor estompate, iar trăsăturile nu se distingeau.

– Uite cum îşi țin trupurile. Presupun că privesc în direcția în care merg. Asta sună rațional, nu-i aşa?

– Rațional, zise Hassan. Mă întreb ce ratiune i-a scos afară din case în miez de noapte.

– Ceva de pe cer. Intreabă-l pe Soong. Un mister de genul ăsta o să-l încânte.

Hassan îşi propuse să discute cu Soong, dar, în timp ce se întorcea cu spatele, un amănunt al imaginii panoramice îi atrase atenția şi iată ce era acest ceva:

Când toți bărbații se prosternează în rugăciune, cel care îngenunchează cu spatele drept iese în evidență ca un basorelief. Când toți bărbații aleargă, cel care rămâne neclintit e remarcat. Şi când toți se uitau către est, cel care privea în sus părea să se holbeze direct la Hassan.

Sau, cu alte cuvinte, direct la spionul teleghidat.

– Tipul ăsta, zise Hassan, şocat de acel stop cadru. Ce crezi că e cu el?

– Păi... nu l-am observat până acum. Klaus se uită cu mai multă atentie la ecran. Probabil vreun eretic. Dar râsul i se opri în gât. N-am vrut să te jignesc.

Extrem de uluit, Hassan nu-i dădu atentie. Abia mai târ-ziu avea să-i reamintească Mizir că, în mintea unui european, e bine înrădăcinată ideea că Mecca se află spre est.

– Planetă, anunță Soong, cu o satisfacție solemnă, după căderea serii. Cele mai multe sisteme, mai multe planete. Răsărit important pentru şasepicioare.

– Nu le mai spune şasepicioare. De ce ar avea o semnificație deosebită?

Soong făcu un gest care sugera o ignoranță îngăduitoare.

– Poate început festival. Ramadan. Fasching[1]. Carnaval.

[1] Carnaval, în lb. germană (n. tr.).

– Ramadanul nu e un festival.

– Atât de greu - neîncurcat noțiuni vestice, răspunse Soong. Hassan nu ştia niciodată cu certitudine când acesta glumea şi când nu.

– Acum obiect cel mai strălucitor pe cer, continuă geofi-zicianul, excepție lună, orbită interioară. Poate planeta cea mai apropiată de stele. Tentă albastră, deci poate apă acolo. Poate a doua lume locuită din sistem!

*

A doua zi, băştinaşii umblau înarmați prin oraş.

Până atunci, se observaseră puține semne ale unei activități militare, dar acum locuitorii din Portul de Est se aliniară şi mărşăluiră până în parcul din sud. Alergară. Săriră. Bătătoriră pământul lovind cu putere cu țevile lungi ale ar-melor. Trupa mărşălui, aliniată, şi execută un balet alcătuit din manevrele complicate, în ritmul bătăilor din palme ale brațelor superioare. Formația se modifică din coloană de marş în linie desfaşurată de atac, revenind apoi la cea dintâi. Aran-jamentele florale care îi dădeau parcului aspectul de tablă de şah fură curând călcate în picioare şi culorile li se pierdură într-o sepia generalizată. Pe Hassan îl neliniştеau schimbările neaşteptate de comportament. Asta însemna că echipei îi scăpase un element de bază.

– De ce? întrebă el, privind prin binoclu şi neaşteptând nici un răspuns.

Dar, într-un fel, primi unul, chiar în seara aceea. Când planeta albastră urcă pe boltă, o parte dintre băştinaşi îşi ridicară armele, trăgând în

direcția ei, iar răpăitul sacadat al unor tobe se înălță și ropotul său învălui orașul, părând vuietul unei mări înfuriate.

– Neghiobi, murmură Song, dar Hassan recunoştea întotdeauna o sfidare.

– *Sfidează planetă?* făcu batjocoritor chinezul. *Sau piază rea?* Iman se întristase la vederea armelor.

– Sperasem că sunt mai presus de aşa ceva.

– Ce popor a fost vreodată mai presus de aşa ceva? întrebă Hassan.

– Cred că va fi asemeni războaielor lui Bismark, mormăi Klaus. Fără radio, dar ar putea avea telegraf. Fără avioane, dar un balon nu m-ar surprinde.

Iman se întoarse spre el.

– Cum poți să vorbeşti despre război cu o asemenea detaşare?

Dar Klaus se multumi să ridice din umeri.

– Ce altă posibilitate avem aici? întrebă el. Tot ce putem face este să privim.

Ladawan, Yance şi ceilalți păstrară tăcerea.

În ziua următoare, al doilea altobuz se reîntoarse cu provizii proaspete şi cu echipamente. Mizir descărcă o mulțime de reactivi, o sondă laser şi un microscop electronic de mare rezoluție.

– Nu e decât un model de teren, spuse el, vorbind despre acesta din urmă, dar în sfârşit pot să *văd!*

Soong aruncă o privire asupra aerosondelor şi a baloanelor de mare altitudine şi le consideră acceptabile.

– Observare de la înălțime, probabil informativă, recunoscu el, apoi se întoarse spre Mizir şi rânji. Deci şi eu mă uit la lucruri foarte mici.

Bashir şi Khalid se întorseseră însoțiți de o echipă de mecanici, care începu să asambleze avionul ultrauşor, sub privirile nerăbdătoare ale lui Yance.

– Voiau să ştie dacă eşti de acord sătreacă şi celelalte echipe, îi spuse Bashir lui Hassan.

– Nu.

– Dar… Le-am spus că…

– N-aveai dreptul să le spui nimic! țipă Hassan - şi toate capetele se întoarseră spre el, iar Bashir tresări.

El îşi regretă imediat izbucnirea, dar rămase neînduplecat.

– În oraş s-a întâmplat ceva, spuse, cu bruschețe, şi povesti despre apariția planetei albastre, al-Azraq, şi despre neaşteptata activitate războinică.

– O nouă stea marchează începerea sezonului lor d*e jihad,* presupuse Bashir.

– Cine-a avut vreodată un astfel de sezon? îl dojeni Hassan. Adevăratul yz'toi e o luptă purtată în propria noastră inimă.

– Poate aşa o fi, zise Yance, care trăsese cu urechea, dar, când cineva are chef de scandal, e bun orice motiv. Studie avionul cu un aer meditativ. Sper să nu aibă armament antiaerian.

Iman învăță să-i identifice pe batiniți.

– Asemănarea lor e numai o părere, spuse ea, pentru că arată atât de ciudat şi stranietatea pe care o au în comun maschează diferentele dintre indivizi.

– Da, zise Soong. Ca înfloriturile arabe. Toate literele arată la fel.

– Batiniții nu au ceea ce s-ar putea numi o față, le reaminti Iman, dar trăsăturile de pe capul lor minge nu sunt aleatoare. Numărul de cavități şi de ferigi e întotdeauna acelaşi şi apar, întotdeauna, în aproximativ acelaşi loc...

– Asta nu e o surpriză, interveni Mizir. Cât de mulți oameni se nasc cu trei ochi, sau având nasul acolo unde trebuie să fie urechile?

– ... dar dimensiunile acestor trăsături şi distanțele dintre ele variază, aşa cum se întâmplă şi în cazul oamenilor. Cum altcumva ne-am putea recunoaşte unii pe alții, dacă nu după lungimea nasului, după distanța dintre ochi, după mărimea gurii...

– Unele guri, îi şopti Yance lui Bashir, sunt mai mari decât altele.

– ...am identificat şaptezeci şi trei de dimensiuni vectoriale specifice fizionomiei capetelor-minge ale batiniților. Diametrele cavităților; indicele de reflexie al gelatinei din interiorul lor; lungimea ramurilor, numărul şi dimensiunea „frunzelor"; nuanța plăcuțelor dermice...

– Nu e necesar să le enumeri pe toate, spuse Hassan.

– ...Şi aşa mai departe. Toate sunt prea stranii pentru a putea fi percepute de simțurile noastre, dar Inteligența poate măsura imaginile, identificând un individ anume.

– Există diferente standard între cele două rase? întrebă Mizir. Cred c-o să descoperi că „frunzele" cobalticilor sunt mai multe şi mai late decât ale azuriilor.

– Chiar aşa şi este! Pe ferigile din spate. Mizir dădu alene din cap, satisfăcut.

– Cred că au rolul de a regla căldura corpului, cu toate că nu pot fi sigurînainte de a le studia structura anatomică. Dacă nu greşesc, şi cobalticii sunt într-adevăr originari din zona tro-picală, s-ar putea să aibă nevoie să-şi răcorească mai repede capul. Nici una dintre speciile din valea noastră, specifice re-giunii muntoase, nu au acest soi deosebit de frunze - sau vreo altă trăsătură asemănătoare. La altitudinea asta, eliminarea căldurii în exces din zona capului nu e o mare problemă.

– O altă dovadă în favoarea faptului că batiniții au venit de altundeva, sugeră Bashir.

Inteligența descâlcise sensul câtorva mesaje tipice din imensul ghem alcătuit din limbile vorbite de batiniți. Sarcina era îngreunată de existența a două astfel de limbaje, a căror înru-dire nu atingea, după părerea Inteligenței, nici măcar gradul al cincilea, şi de interferența cu elemente ale jargoanelor specialiştilor şi ale argoului.

– Probabil că tipii de la docuri trebuie să aibă propriul lor limbaj, sublinie Klaus. Ca şi hoții pe care-i auzim uneori şoptind în timpul nopții.

– Ei nu şoptesc, îl corectă Iman. Bâzâie, trosnesc şi pârâie.

– Cavitățile alea din capul-minge, medita Mizir, sunt tobe. Extraordinar de bine adaptate. N-au evoluat, în vederea vorbirii, mai mult decât au făcut-o buzele şi limba oamenilor. Au fost doar recrutate pentru a servi acestui scop; şi, cu toate astea, sunt de folos.

– Dacă nu pot vorbi din ambele părți ale gurii, observă Klaus, s-ar putea ca uneori să spună două lucruri în acelaşi timp.

– Avantajul faptului că au mai multe orificii adaptate pentru a emite

sunete.

Klaus mai adăugă încă ceva şi râse; dar, pentru că vorbise în germană, nimeni altcineva nu gustă gluma, cu toate că se referea la a scoate zgomot prin mai multe orificii.

Folosiră drept date de intrate murmurele mulțimii din noaptea în care apăruse pentru prima oară Al-Azraq, şi Inteligența le răspunse cu... murmure şi strigătul ocazional [pla-neta Albastră! Se înalță/apare!] şi [expresia unei posibile disperări sau spaime]. Nu era o traducere, dar era un pas înainte spre o posibilă traducere.

Poate că mai aveau şi un alt limbaj, un al treilea, pentru care nu era nevoie de sunete, pentru că uneori se întâmpla să vadă doi batiniți stând tăcuți alături, dar comunicând în mod evident.

– Folosesc excrescențele asemănătoare ferigilor, spuse Mizir. Sunt receptori olfactivi. La distanțe reduse, comunică folo-sindu-se de mirosuri.

– Ineficient, îl zeflemisi Klaus.

– Ineficienta e un indiciu al existenței selectiei naturale, îl asigură Mizir. Iar unele mesaje ar putea fi foarte simple. Fugi! Vino!

– Nu e vorba de mirosuri, zise Iman. Sau nu numai de ele. Uitați-vă cum se ating, cum îşi mângâie unul altuia frunzele. Comunică prin atingere. Îi provocă pe ceilalți ridicându-şi bărbia şi nimeni nu îndrăzni s-o contrazică, pentru că ea însăşi comunica adeseaprin atingeri. Ce altceva e o strângere de mână, o bătaie cu palma pe umăr sau o sărutare? insistă ea.

Ajunseră la concluzia că mângâierea frunzelor echivala cu un sărut. Uneori o făceau în grabă.

– Ca un sărut pe obraz, spuse Yance.

Alteori gestul era teatral. Iar câteodată era ca o lungă nemişcare. Indiferent ce ar fi însemnat mângâierea aceea, batiniții o foloseau foarte des.

– Sunt un popor afectuos, zise Bashir.

Iman nu răspunse, dar ciufuli părul tânărului.

Bashir se ocupa de telepilotare în noaptea când un spion teleghidat urmări un soldat până în parc. Oşteanul purta o uniformă ce nu-i era pe măsură şi care îmbrăca într-un galben spălăcit silueta lui azurie, dar era lipsită de oricare dintre indiciile gradului sau statutului său, identificate de

Inteligență. Călărea un cal cu şase picioare, străbătând ogoarele lăsate în paragină în direcția drumului prunduit ce ducea spre culmea unei co-line cândva îngrijite cu migală. Nu era înarmat.

Ajunse pe terenul plat folosit de locuitorii Portului de Est drept teren de sport şi jocuri înainte de a începe antrenamentele pentru activități mult mai distructive. Soldatul descăleca şi vorbi prin bătăi uşoare de tobă, asemănătoare cu răpăitului înăbuşit ale unei *darbuka* îndepărtate.

I se răspunse cu alte bătăi de tobă şi un al doilea batinit, un cobaltic înalt şi subțire, ieşi dintr-un crâng de hexacedri şi hexaplopi. Cei doi se apropiara şi rămaseră alături o vreme, împletindu-şi tentaculele brațelor superioare. Cel de-al doilea vorbi cu două voci. O voce spuse [arată/demonstrează/scoate la lumină - pentru mine (mie)/ acesta (acestuia) - tu/organizația actuală - imediat], iar celălalt adăugă [Teamă/groază/zbor sau luptă - eu/această organizație - acum-şi-de-acum-înainte]. Sau cel puțin asta credea Inteligența că spusese. Ce soi de urechi trebuie să aibă ca să poată pricepe un asemenea duet, se minună Bashir.

Soldatul răspunse, într-o armonie asemănătoare: [Apare/se arată - aceea/ei - nu-încă] şi [aceasta (la plural?) - sfidare hotărâre/resemnare (?) - acum-şi-de-acum-înainte].

Cobalticul adusese un coş pe care îl deschise pentru a da la iveală nişte recipiente acoperite ce conțineau piure de cereale şi legumele pe care batiniții preferau săle mănânce lapic-nic, botezate de pământeni humus-batinian. [Mănâncă/du înăuntru - chestia asta/acest lucru - tu/eu acum - timpul pre-zent.] şi [găteşte/ pregăteşte - eu/ființa asta - timpul trecut].

Tobă de forma unei clepsidre, care se bate cu mâna (n. tr.).

Şi soldatul adusese mâncare: un lichid gros, galben-verzui, în sticle în formă de pară, cărora le scoase dopurile cu un mic instrument. Cei doi îşi dezgoliră partea de sus a corpului - o procedură complexă, în timpul căreia patru brațe trebuiau scoase din patru mâneci - expunându-şi astfel vederii gurile din mijlocul trunchiurilor.

– Mă întreb dacă oamenii pot mânca hrana asta, a lor, spuse Iman. Venise în spatele lui Bashir şi se uita peste umărul lui. „O nouă savoare exotică, spre-a excita femeile uşoare..."

De când cu *al NahTHa,* apetitul pentru astfel de lucruri cres-cuse nemăsurat. Renaşterea, Redescoperirea. Arta. Literatura. Cântecele. Ştiința. Tot ce fusese vechi era iarăşi nou, iar nou-tățile se înfulecau pe nemestecate.

– Am distilat un fluid din iarba uleioasă, le spuse Mizir. Stătea la masa înaltă, bând cafea împreună cu Ladawan şi Klaus. Dar n-aş putea spune dacă am obținut o băutură sau un com-bustibil. Yance nici nu mă lasă să-l pun în rezervorul de benzină al avionului, nici nu vrea să-mi facă pe plac şi să-l bea.

Ceilalți râseră şi Klaus arătă către ceşcuța superbă a lui Mizir, al cărei conținut fusese pregătit în maniera turcească.

– Amice, cum ai putea descoperi diferența?

– Cafeaua, zise Mizir cu prefăcută demnitate, înseamnă mai mult decât nişte apă fiartă în care au trândăvit o vreme câteva boabe.

Îşi luă ceaşca şi se ridică de la masă, alăturându-li-se lui Iman şi Bashir.

– Hassan unde e? o întrebă, în timp ce buzele îi erau pre-gătite pentru o nouă sorbitură.

Iman clătină din cap şi el adăugă:

– E întotdeauna prudent când întâlneşte o nouă lume.

Îşi îndreptă atenția asupra ecranului tocmai când soldatul îşi trecea tentaculele peste frunzele de pe capul-minge al indi-vidului mai înalt, pentru ca apoi... să-şi introducă acele tenta-cule în propria gură.

– Ce e asta? întrebă Mizir, punându-şi ceaşca pe farfurioară şi aplecându-se ca să vadă mai bine.

– Un nou comportament, spuse Iman, încântată, scontându-şi agenda electronică din tolba fixată de centură. Bashir, care e numărul fişierului în care descarcă pasărea informațiile? Vreau să revăd asta mai târziu.

Notă numărul de identificare dat de băiat şi trase în grabă câteva înflorituri pe ecran, cu penița de înregistrare.

– În cavitatea orală..., făcu ea, pe un ton meditativ.

– Ce semnificație o fi având asta? întrebă Bashir, dar nimeni nu putu răspunde.

Batiniții se hrăneau de obicei ținând o lingură sau o furculiță într-una

din mâinile superioare, cel mai adesea în stânga. Uneori, deşi destul de rar, țineau hrana direct cu unul dintre membrele mijlocii, cel mai adesea cu dreptul. (Mizir numea asta „dexteritate complementară".) Totuşi, în seara aceea cu două luni, batiniții îşi abandonară lingurile în mâinile stângace din mijloc, îmbrățişându-se unul pe celălalt cu cele superioare, delicate şi prelungite cu tentacule, ce se agitau neobosit aidoma unor şerpi.

Pe urmă cobalticul îşi introduse mâna direct în orificiul bucal al azuriului. Soldatul se încorda şi rămase nemişcat, apoi împinse uşor deoparte bolul cu humus-batinian. Pe urmă tentaculele sale mângâiară receptorii olfactivi ai celuilalt sau îi atinseră în treacăt anumite cavități de pe capul minge. Captivat de ritual, Mizir însemnă cu grijă cavitățile care fuseseră atinse pe o schiță a capului-minge. Şi Iman lua notițe, deşi în alt scop.

Folosindu-şi membrele mari din mijloc, soldatul îl prinse pe cobaltic de trunchi şi îl împinse cu delicatețe, până când acesta se desprinse de el şi se îndepărtară.

– Uitați-vă! Ce e aia? întrebă Bashir. În gura soldatului?

– Probabil o „limbă", zise Mizir. Uite cum sclipeşte! Presu-pun că e acoperită cu un mucus. Un catalizator pentru digestie?

Iman îl privi o clipă.

– Aşa crezi?

Pe urmă se concentra asupra ecranului, urmărind totul cu o atenție încordată. Îşi puse o mână pe umărul lui Bashir şi se aplecă uşor către el. Când gurile celor doi batiniți se lipiră, strânsoarea ei se înteți.

– Şi ce-i cu asta, se sărută! zise Bashir.

– I-am mai văzut şi altă dată sărutându-se, făcu Mizir, cu îndoială în glas. Sărutul e doar o scurtă mângâiere a frunzelor.

– Cred că aici e vorba de ceva mult mai serios, spuse Iman.

– E un sărut cam lung, comentă Bashir.

– Cu o singură excepție, gura şi limba sunt organele tactile cele mai sensibile ale unei ființe umane, zise Iman.

Atras de interesul grupului care se îngrămădea în fața ecranului, Hassan se aşezase în spatele lor.

– Închideți monitorul ăla! le spuse, cu o fermitate aparte în glas.

În clipa aceea, Bashir înțelese.

– Nu se sărutau! Erau... Adică...

Întrerupse emisia şi, după ce ecranul se înnegri, se întoarse spre Iman.

– Tu ştiai!

Dar ea se răsucise ca să-l privească pe Hassan.

– Ai dreptate, zise. Au dreptul la intimitate.

Klaus şi Ladawan li se alăturaseră.

– Ce se întâmplă? întrebă tehnicianul.

Iman îi răspunse fără să-şi ia ochii de la Hassan.

– Urmează o luptă, un fel de *Jihad,* şi cei doi, care s-ar putea să nu se mai revadă niciodată, au furat o noapte prețioasă, numai pentru ei.

– Nu înțeleg, făcu Klaus. Ladawan îi explică.

– Iubita îşi ia rămas-bun de la prietenul ei soldat. Mizir avea îndoieli.

– Nu ştim care dintre cei doi este „el" sau „ea". Ar putea fi, amândoi, şi una, şi alta, sau nici una, nici alta, sau totul s-ar putea schimba, periodic. În cazul ciupercilpr...

– Oh, în focul Gheenei cu ciupercile tale! spuse Iman, întor-cându-i apoi spatele lui Hassan care nu se clintise încă şi se îndreptă cu paşi mari spre cortul ei.

Mizir o urmări cu priviri nedumerite, apoi continuă, cu ochii la Hassan.

– Trebuie neapărat să studiez procesul. „Limba" aia trebuie să fi fost...

– Pune Inteligența să-l studieze, sau fă-o fără spectatori, îi ordonă Hassan. Îngăduie-le acestor ființe să-şi păstreze demnitatea.

În timp ce biologul pleca, Klaus îl trase de mânecă.

– Probabil că soldatul e masculul. În acest stadiu al teh-nologiei, nici o societate nu-şi permite să-şi sacrifice feme-lele în luptă.

În mod ciudat, ultimul cuvânt îl avu Ladawan, care era, de obicei, foarte tăcută.

– Oameni buni, zise ea, uneori nu vă înțeleg.

Mai târziu, îi povesti totul lui Soong, şi el rosti câteva cuvinte în

dialectul mandarin, pe care ea îl cunoştea într-o oarecare măsură. Acestea fuseseră:

– Preţuieşte ceea ce nu înţelegi.

A doua zi se petrecură două lucruri, sau poate mai multe. Primul extrem de spectaculos, dar nu foarte important. Al doi-lea mai puţin spectaculos.

Yance Darby îi puse în gardă. În dimineaţa aceea luase avionul ultrauşor şi plecase într-un circuit, dincolo de muntele ceţos, pentru a evita să fie văzut din Portul de Est. Ca-muflarea aeronavei se făcea prin aceeaşi metodă folosită în cazul spionilor teleghidaţi, iar zgomotul elicei era amortizat cu ajutorul unui microsistem electromecanic. Însă avio-nul era mai mare, motiv pentru care creştea riscul de a fi detectat, aşa că avea nevoie de un culoar de zbor care să-i permită să câştige suficientă altitudine înainte de a trece pe deasupra zonelor locuite. Yance urmărise cursul unui flu-viu care străbătea Marea Vale Apuseană, de unde plonja într-un defileu ca de purpură din lanţul muntos, ajungând apoi deasupra şesului de pe litoral.

În defileu se afla o mică localitate, iar o alta era amplasată ceva mai departe, în aval, pe partea dinspre coastă a munte-lui, însă gura fluviului era o mlaştină ce îngloba o serie de braţe moarte ale acestuia şi de bălţi, aşa că acolo nu exista nici un oraş similar cu Portul de Est.

– Cajuni[1] în deltă, raportă Yance, dar nimeni dintre cei din tabără nu înţelese, la început, la ce se referea; de fapt, erau vânători şi pescari care trăiau în cabane mici, izolate.

[1] Membri unei grupări etnice de origine franceză stabiliţi mai ales în Louisiana (n. tr.).

– Doi s-au uitat în sus când am trecut pe deasupra lor, menţionă el.

Asta îl deranjă pe Mizir.

– Cred că băştinaşii simt radiaţiile infraroşii. Căldura degajată de motoarele noastre este redusă la minimum, dar...

Echipa remarcase, ocazional, că localnicii îşi ridicau privi-rea către

spionii teleghidați, la fel cum se uită oamenii în direcția unui licăr de lumină întrezărit pe jumătate. Hassan îşi notase că trebuia să programeze mai puține zboruri în tim-pul nopții, când emanațiile motorului ieşeau mult mai tare în evidență, detaşându-se de profunzimea bolții cereşti.

Un car imens, acoperit şi escortat de cinci călăreți, părăsi Portul de Est pe Marea Magistrală, dar oamenii nu-i acor-dară nici o atenție, pentru că, în zona aceea, traficul era întotdeauna intens.

Yance urmări linia piscurilor, îndreptându-se către mare. Soong se gândise că în zona aceea s-ar fi putut afla nişte insule, o continuare subacvatică a lanțului muntos, iar Mizir murea de nerăbdare să studieze speciile insulare, pentru a des-coperi din ce puncte de vedere se deosebeau de cele din câmpia de pe litoral, de cele din valea fluviului de pe versantul vestic şi din luminişul lor alpin. Yance transporta, cu acest scop, mai mulți spioni teleghidați coordonați de avion, care îi serveau drept iscoade.

Dar ceea ce descoperiră era nici mai mult nici mai puțin ât o navă.

– Ar trebui să vedeți blestemăția asta! le spuse el, prin radio. Seamănă cu o corabie de pirați din vechime, navighează cu toate pânzele-n vânt, are ambrazuri de tun pe părțile laterale şi taie apa ca un plug. Coca are o formă diferită, deşi mi-e greu să vă spun în ce sens. Poate că e mai lată, sau mai scurtă. Şi nici pânzele - greementul - nu sunt la fel. Pe vela mare e desenat soarele.

– În oraş nu se foloseşte nici o stemă pe care să apară soa-rele, zise Klaus. Totemul local pare să fie hexavulturul.

Se referea la pasărea feroce, cu gheare în vârful aripilor, la picioare şi sub penaj.

– Nu e un totem, spuse Hassan. Si nici o stemă. Poporul tău nu folosea cândva un vultur?

– Doppeladler-ul, încuviință Klaus, dând din cap. Dar era un totem, adăugă el, şi noi i-am adus multe sacrificii.

– Poate că e o fortă de invazie, zise Bashir. Poate că ăsta e motivul pentru care tipii din Port se pregătesc de război.

– O singură navă? întrebă Hassan.

– O *prima* navă, sublinie Bashir, iar Hassan recunoscu că exista o

astfel de posibilitate.

– Detest să-i văd pe oamenii ăştia atacaţi, continuă Bashir. Îmi plac. Sunt binevoitori, inteligenţi şi sârguincioşi.

Hassan, care se aplecase asupra imaginilor vizuale trans-mise de spionul lui Yance, se îndreptă de spate ca să-i arunce o privire.

– Ce ştii despre Philippe Habib?

– Numai ce-am învăţat la şcoală.

– Era inteligent şi sârguincios şi se spune că era binevoitor -cel puţin faţă de prietenii lui, cu toate că n-avea prea mulţi.

– A fost un mare om.

– A fost. Dar istoria abundă de oameni mari. Ne-am fi putut descurca şi cu mai puţini. Nimeni nu s-a aşteptat vreodată ca *La Legion Etrangere* să intre în Franţa. Dar ceea ce încercam să-ţi spun este că nu cunoaştem motivul luptei ce urmează să se desfăşoare. Tipii „inteligenţi şi sârguincioşi" pe care îi stu-diem ar putea fi victimele inocente ale unui atac iminent - sau o putere opresivă, pe cale de a fi detronată. Când susţinătorii dinastiei Safarid s-au luptat cu locuitorii din Ak Kolunyu, de partea cui era dreptatea?

– Vere, nici măcar nu ştiu cine erau!

– Aşa cum nu ştii nimic nici despre băştinaşii din câmpie. Yance, începe o operaţiune standard de recunoaştere. Vezi dacă există o întreagă flotă, sau numai un singur vas.

Dar corabia era una singură, care îşi strânse pânzele şi intră în Portul de Est propulsată de puterea aburului, unde avu parte de o întâmpinare tumultoasă, dar supravegheată cu atenţie. Se desfăşură o paradă îndelungată, iar marinarii de la bordul va-sului - care purtau uniforme stacojii cu auriu împodobite cu diverse trese şi însemne - erau bătuţi pe spate şi mângâiaţi pe frunze de străinii din oraş şi, în noaptea care urmă, nu puţini avură orificiile ocupate.

„Marinarii, constată Klaus, sunt la fel pretutindeni." În parc se organiză o ceremonie. Se făcu schimb de stea-guri - un ritual aparent important, pentru că zgomotele şi răpăitul energic, ca de tobă, ajunse la apogeu. Căpitanul vasului şi un soldat de rang înalt din Port îşi schimbară

între ei săbiile urâte, dar pe deplin funcționale.

– Cred că fac pace, spuse Iman. E o întâlnire între doi vechi duşmani.

– E o convingere seducătoare, zise Hassan. Ne place pentru că ne aparține. Cât de des s-a întâmplat, în trecutul Terrei, ca vechii inamici să-şi strângă mâna şi să stea umăr la umăr?

– Cei de aici îmi plac mai mult decât solarienii, declară Bashir.

Hassan se întoarse spre el.

– Deci ții partea unuia dintre combatanți de încheiere *apacii?*

– Nu uita, spuse Iman, că Portul de Est şi blemă o pasăre de pradă. Un soare auriu e o puțin amenințătoare.

– Nu e vorba de asta. Totul pleacă de la uniforme.

– Îți place mai mult galbenul decât roşul aprins?

– Nu. Uniformele batiniților din oraş au un aspect mult mai sărăcăcios şi însemnele nu sunt tot atât de splendide. Poporul lor nu consideră războiul o paradă.

Hassan, care se pregătea să plece, se întoarse înapoi şi îşi privi vărul cu un nou respect.

– Ai dreptate. Nu pleacă la război umflându-se în pene, ca aceşti indivizi împopoțonați de dincolo de mare. Şi asta e bine, fiindcă războiul nu e un motiv de fală. Dar pune-ți o altă întrebare: De ce se întâlnesc doi vechi duşmani?

Mizir chicoti privind imaginile noilor sosiți, captate de el şi de Iman.

– Diferențe morfologice bine definite. Distribuția culorilor frunzelor de pe capetele lor minge e diferită. Cei cu o tentă mult mai verzuie sunt mai numeroşi decât în oraş. Şi aceşti solarieni sunt, în medie, mai scunzi.

Ladawan le spuse că Inteligența descoperise asemănări pronunțate între fonemele folosite de marinari şi cele de care făceau uz locuitorii oraşului.

– Vorbesc două limbi distincte - sau poate că ar trebui să le spun „răpăieli" - distincte - dar fac parte din aceeaşi familie. Cea pe care o vorbesc cobalticii e total diferită.

După ceremonia din parc urmă o festivitate zgomotoasă. Cântară - prin smulgere, prin lovire şi prin flexare.

– Le sunt cunoscute cimbalele, xilofonul şi vioara, zise Iman, dar nu şi trompeta sau fluierul.

– Pentru aşa ceva e nevoie de o gură conectată la o pere-che de plămâni, îi spuse Mizir.

– Dar, oh, ce pot face patru mâini cu un *tunbur!* Instrumentele lor cu coarde erau, într-adevăr, minuni ale complexității pe lângă care tunbur-ul, chitara, sitarul şi vioara păreau stângace şi rudimentare. Vârfurile ghearelor țineau loc de pană, iar tentaculele se agitau şi se arcuiau într-un mod de-a dreptul fantastic.

Se şi dansa, cu toate că nu era ceea ce înțelegeau oamenii prin dans. Se învârteau trei câte trei, localnici şi solarieni lao-laltă, bătând în acest timp din ceea ce echivala cu nişte palme la brațele lor superioare. Mizir n-ar fi putut spune dacă tri-pleții erau de acelaşi sex sau de sexe diferite.

– Pentru asta trebuie să-ti vâri mâna în cavitățile lor toracice în căutarea organului, zise el. Altfel, cine poate spune?

– Eu nu, răspunse Iman. Mă întreb dacă ei o pot face. Crea-turile al căror sex nu poate fi aflat decât dacă e căutat dinadins trebuie să fie un popor... cu profunzimi interesante.

Se uită mai întâi la Hassan, apoi la Mizir, care îi făcu cu ochiul. Sunetul bătăilor din palme din parc evolua de la un răpăit neregulat, de ploaie, până la o cadență de marş şi înapoi, fiind un fundal aparte al melodiilor complicate, polifonice.

Echipa renunță să mai încerce să dea un sens bolborose-lilor şi se mulțumi să înregistreze tot ce se petrecea. Dar dansul e molipsitor şi, în scurt timp, Khalid şi Bashir reuşiseră să-i atragă pe ceilalți bărbați într-un şir care se îndrepta, cu paşi țanțoşi, încoace şi încolo, pe când Iman bătea ritmic din palme, iar Soong şi Ladawan îi priveau cu o amuzată detaşare. Captivat, Hassan rupse rândul, începând un *mesri,* cu Iman alături de el. Se aplecară, se învârtiră şi îşi încolăciră brațele ca nişte şerpi, provocare şi răspuns, în vreme ce Khalid şi Bas-hir băteau din palme în măsura 11/4, iar Mizir se prefăcea că aruncă monede către ei, până când se opriră față în față, cu respirația tăiată.

Rămaseră aşa numai o clipă, dar una foarte lungă, şi toate lumile s-ar

fi putut învârteji în jurul lor, ca sufii, cât îşi tra-sera răsuflarea. Pe urmă Iman îşi aranja *hijab-ul,* care alunecase într-o parte în timpul dansului. Hassan avu impresia că zărise o buclă întunecată, căzută pe fruntea strălucitoare. Ea îl privi de sus, lăsându-şi capul de o parte, apoi plecă spre cor-tul ei. Hassan rămase acolo, întrebându-se dacă s-o urmeze sau nu, pe când Soong şi Mizir se uitau unul la altul.

În drum spre culcare, trecu pe lângă cortul ei şi, stând lângă clapa lăsată a acestuia, fără să îndrăznească să o ridice, spuse:

– Când ne întoarcem pe pământ, o să stăm de vorbă, tu şi cu mine.

Aşteptă o clipă, pentru cazul că ar fi primit vreun răspuns, dar nu se auzi nici unul, dacă nu cumva clinchetul clopoțeilor de vânt o fi fost râsul ei.

A doua zi, soarele răsări dincolo de ceturi. Pâcla se rostogolise dinspre Marea Răsăriteană şi acoperea totul, ca o pătură pufoasă. Vârfurile dealurilor se ridicau, ca nişte insule, dintr-o mare de aburi. Câteva dintre cele mai înalte clădiri din port ieşeau deasupra negurilor, părând catargele unei epave scufun-date. Frustrați, spioni teleghidați se încrucişau pe deasupra peisajului de sub linţoliu, căutând ceea ce se putea desluşi pe frecvențe non-vizuale, Yance luă din nou avionul ultrauşor şi, de la o mare înălțime, descoperi un şir de insule care pistruia orizontul. Soong le marcă încântat pe hartă şi, privind întinderea pustie de dincolo de ele, spuse, cu un umor bizar:

– Aici ar trebui să fie dragoni.

Îndatoritoare, Inteligența crea un glob virtual, pe care îl împestrița cu pete verzi, maronii şi albastre. Cu toate acestea, cea mai mare parte rămase de un negru deprimant, ca un bulgăre de cărbune mânjit cu câteva picățele de vopsea.

– Localnicii au venit aici de undeva, din apropierea locului unde trăiesc solarienii, declară Iman, trasând cu un deget nesigur curbe sinuoase pe partea întunecată a globului. Numai de am ştii de unde. Cobalticii s-ar putea să fie indigeni, dar eu cred că şi ei au venit, totuşi, dintr-un al treilea loc şi că sunt tot nişte venetici pe țărmul ăsta.

Însă ceața e o caracteristică a dimineții, aşa că soarele o împrăştie încet. Aflat pe o ridicătură a terenului, parcul apăru cel mai devreme, parcă

de sub o apă ce se retrăgea, fiind punctat de resturile lăsate în urmă, cum se întâmplă după orice reflux.

– Sunt cinci, le spuse Hassan celorlalți, lăsând binoclul jos. Două cadavre zac alături, dar celelalte trei sunt răzlete. Unul e al unui marinar de pe vasul străin.

– Sinucidere? se minună Iman. Din ce motiv?

– Nu e chiar atât de ciudat, îi răspunse Soong. Deznădejdea apare adesea după speranțele iraționale.

– De ce era speranța lor irațională? îl provocă Bashir, dar Soong se mulțumi să-şi deschidă brațele, într-un gest neajutorat, iar el îl blestemă, ca pe un necredincios.

Hassan îşi puse binoclul în cutie.

– Oamenii acționează în spatele unei cortine pe care, altminteri, o păstrează în inima lor. Ceața are ceva descurajant, te face să te simți singur. Cred că mai sunt şi alte cadavre, în tufişuri.

– Dar atât de multe? întrebă Mizir, cu o oroare amestecată cu fascinație, pentru că Profetul, lăudat fie-i numele, le-a interzis Credincioşilor să se sinucidă.

Hassan se întoarse spre telepiloți.

– Khalid, Bashir, Ladawan. Repede. Trimiteți-vă spionii în parc şi recoltați mostre de țesut de la cadavre. Implantați nanoaparatura, astfel încât Mizir să le poată studia structura interioară. Se uită la acesta din urmă şi adăugă: Asta ar trebui să-ți facăplăcere. Tânjeai să arunci o privire asupra anatomiei lor încă de când am sosit.

Mizir scutură din cap.

– Dar nu în felul ăsta. Nu aşa.

– Chiar trebuie, vere? exclamă Bashir, nefericit.

Totuşi, făcură ce li se ceruse şi spionii teleghidați se năpustiră ca nişte ulii în trupurile morților. Aparate inteligente, nu mai mari decât un fir de praf, pătrunseră prin răni şi prin orificii, gonind către glande, canale şi sinusuri şi înregistrând structura şi delimitările interne.

– Grăbiți-vă, le ceru Hassan. Înainte ca tipii din oraş să vină să le ia de aici.

– Tipii din oraş s-ar putea să aibă alte griji, spuse Iman. Alte cadavre, adăugă, după ce Hassan îi adresă o privire întrebătoare.

– Nu înțeleg, zise Bashir. Păreau atât de fericiți ieri, în timpul ceremoniei de împăcare.

– Cum poți să ştii ce anume simțeau? îl întrebă Hassan. S-ar putea să n-avem nici un nume pentru sentimentele lor.

– Poate c-a fost o capcană, sugeră Yance, şi solarienii i-au masacrat în timpul nopții.

Hassan se îndoia. Echipajul corabiei nu era destul de nu-meros pentru a duce la îndeplinire o astfel de sarcină cu atâta repeziciune şi fără să stârnească panică.

Ceața nu se risipise cu desăvârşire când Hassan ordonă re-tragerea spionilor, care îşi luară zborul, încărcați cu informațiile pe care le extrăseseră din cadavre, gata să alimenteze Inteligența nerăbdătoare. În zona împădurită din sudul parcului, un car acoperit părăsise drumul şi stătea acum la poalele Muntelui Cețos, expus din plin soarelui dimineții şi înconjurat de trei corturi şi de un şir de hexacai. În câmpul vizual al senzorilor îndreptați spre peretele stâncos din apropiere apărură cinci ba-tiniți, în diverse posturi: ocupându-se de focurile de tabără sau hrănind caii şi, când spionii trecură pe deasupra, doi dintre ei îşi întoarseră capetele minge, urmărind traseul variației termice, iar unul se repezi către un trepied şi îi modifică poziția.

– Trepied de topograf, zise Klaus, când Hassan îi arătă imaginea. Studiază amplasarea unui nou drum, probabil către pescarii din delta sudică.

– Cred că tipii ăştia ne-au văzut spionii, conchise Hassan.

– Dar sunt camuflati, obiectă Bashir.

– Da. Cu amortizoare de zgomot şi sisteme de răcire, dar lasă totuşi o amprentă termică şi, pe fundalul aerului răcoros dinspre ocean şi al ceței din dimineața asta, probabil ca ies în evidență, ca nişte siluete profilate pe cer.

– Totuşi...

– Printre oameni, zise Iman, există unii care pot auzi cea mai uşoară

şoaptă. Sau pot vedea aerul pâlpâind deasupra ni-sipurilor *dinAr Rub al-Khali.* E chiar atât de straniu dacă unii dintre batiniţii noştri au zărit pe cer urma bizară a unei variaţii de temperatură fără o sursă evidentă?

Hassan continuă să studieze ultima imagine a grupului de topografi, captată de spionii. Un batinit scund era ghemuit în spatele trepiedului, folosindu-se de tentacule ca să deplaseze vernierele unui anumit tip de instrument.

– Atunci, s-ar putea să încerce să stabilească poziţia obiectelor pe care le-au observat.

– Chiar dacă ar fi aşa, spuse Bashir, ce pot face? Muntele e abrupt.

Hassan ordonă ca toţi spionii să rămână pe moment la sol şi ca nimeni să nu stea la vedere, pe marginea stâncii.

– Putem supraveghea oraşul cu ajutorul camerelor de luat vederi pe care le-am instalat deja.

Deşert din sudul Arabiei Saudite (n. tr.).

Ordinul îl întrista mai ales pe Yance, care sublinie că el ar fi putut totuşi zbura deasupra versantului vestic, dar Hassan îi atrase atenţia că, pentru a câştiga altitudine, ar fi trebuit să se rotească mai întâi chiar deasupra acelei zone împădurite în care ajunsese grupul de prospectori.

– Interdicţia e de scurtă durată, se adresă el echipei. Imediat ce îşi vor trasa drumul şi vor reveni în oraş, vom relua zborurile.

Singurul lucru pe care nu-l luase în considerare era posibilitatea ca batiniţii să nu traseze un drum. Dar asta nu-i trecu prin cap înainte ca Iman să-i aducă un raport straniu al Inteligenţei.

– Nu există nici o îndoială? o întrebă, pentru că, deşi ea aşezase cele două imagini una lângă cealaltă, Hassan nu putea fi sigur.

Ceea ce nu era valabil în cazul Inteligenţei care, neluând în considerare decât datele, nu fusese distrasă de ciudătenia înfăţişam.

– Absolut nici una. Imaginile sunt identice, până şi cea mai neînsemnată dimensiune vectorială coincide. Topograful echi-pei noastre de drumari este acelaşi individ care a urmărit zborul spionului teleghidat în noaptea apariţiei Planetei Albastre.

– Remarcabil! exclamă Soong, care îi asculta. Primul bati-nit observat

de două ori.

Hassan ridică prima fotografie şi privi din nou capul-minge întors în partea opusă celei în care se uita mulțimea agitată.

– Nu cred în coincidențe, zise el. Cred că, de fiecare dată când a surprins aşa ceva, a reținut direcția în care se pierdeau urmele variației de căldură şi că a plecat să le descopere sursa.

Iman îi simți îngrijorarea.

– Ar trebui să pregătim evacuarea?

– Nu! spuse Bashir.

– Tu, tânărul meu văr, i se adresă Hassan, o să poți da or-dine după ce-o să capeți mai multă experiență. Apoi, către Iman: Nu încă. Dar totul ar putea depinde de ceea ce se află sub prelata acelei căruțe.

Peste câteva zile, aflară că era vorba de un balon cu aer cald. Klaus era încântat.

– Da! Extrem de asemănător cu epoca lui Bismarck. Căi ferate, telegrafe, corăbii cu sistem de propulsare cu abur, iar acum baloane. Compatibilitatea tehnologică! Gândiți-vă ce implică asta!

Hassan n-a aşteptat să vadă ce presupune asta şi plecă de unul singur, îndepărtându-se de cabinele telepiloților şi de cla-pele cortului, care pocneau în bătaia vântului uscat de munte. Iman îl urmări, păstrând distanța. El se opri în fața porții pâl-pâitoare şi îi spuse lui Khalid câteva vorbe pe care Iman nu le auzi. Pe urmă continuă să străbată pajiştea, împrăştiind la fiecare pas polenul în culori strălucitoare al florilor înalte până la genunchi, ajungând în locul unde se prăvălea cascada, de pe însuşi acoperişul lumii. Acolo se opri, în tăcere, cu privirea pierdută în adâncurile enigmatice ale lacului. Ceața umplea aerul, saturându-l cu vapori, până ce părea doar o extensie mult mai rarefiată a apei. După ce îl urmări din ochi o vreme, Iman se apropie, alăturându-i-se.

El continuă să tacă. După câteva clipe, Iman îi luă mâna într-ale ei; nu aşa cum o mai făcuse până atunci, ci ca un om care vrea să aline suferinta altuia.

5

– Mă întreb unde dispare, spuse el într-un târziu şi, pe fun-dalul

mugetului neîntrerupt al cascadei, vocea păru să-i vină de foarte departe. Cred că răzbate până în inima planetei. Dar nimeni n-o va şti vreodată. Cine ar putea intra în lacul ăla fără să fie strivit de forța apei? Cine s-ar putea întoarce, înfrân-gându-i presiunea, pentru a ne răspunde?

– O să ordoni evacuarea?

Iman se aplecase către urechea lui, ca să se facă auzită.

– Crezi că ar trebui?

– Cred că ar trebui să ne-ntâlnim cu creaturile astea. Hassan se întoarse spre ea, ceea ce îi aduse foarte aproape

unul de altul. *Ca să neputem auzi mai bine, acoperind vuietul,* îşi spuse el.

– Nu ni se interzice să intrăm în legătură, insistă ea. Cir-cumstanțele diferă de la o lume la alta. Fiecare căpitan trebuie să decidă când se stabileşte contactul.

– Totuşi, foarte puțini apelează la asta. Eu n-am făcut-o niciodată. Nici Concannon n-a făcut-o. Viata e o raritate. Viata

5 5

conştientă e încă şi mai rară. Viața conştientă destul de vigu-roasă pentru a suporta contactul e o nestemată. Florile voas-tre zburătoare n-aveau conştiinta existentei de sine.

– Nu. Nu erau decât frumoase. El râse.

– Eşti la fel de misterioasă ca planeta asta.

– Să-mi scot *hijab-ul?*

Degetele îi zvâcniră către eşarfa ce îi acoperea capul. El se întinse şi o prinse de încheietură, ținându-i mâna nemişcată.

– Nu *hijab-ul* te ascunde. Ti-ai putea scoate toate hainele, fără să dezvălui nimic. Nu-i aşa că şi batiniții sunt frumoşi? Tu ai spus o dată asta.

– Da. Da, sunt, în felul lor aparte. Dar se pregătesc de război şi îşi trâmbițează sfidările; şi dansează când se împrietenesc cu duşmanii şi, uneori, în întuneric, îşi pun capăt zilelor. Cum putem pleca fără să aflăm vreodată cine sunt?

Hassan îi eliberă mâna şi se aplecă după o ramură de hexasoc. Ca toată vegetația din locul aceia, avea o textură ca de iască, desfăcându-se cu

uşurinţă în fâşii paralele şi în fibre.

– N-are importanţă.

Pe urmă, dându-şi seama că nu-l auzise din cauza urletului cascadei, îşi apropie faţa de a ei.

– Prietenul nostru curios îşi va înălţa balonul înainte de a apuca săne adunăm echipamentul împrăştiat şi să-l împachetăm. Şi n-avem cum să ne ascundem pe pajiştea asta, dacă ne poate vedea amprenta termică. Hotărârea de a intra în legătură îi aparţine aşadar lui, nu mie, indiferent dacă o ştie sau nu.

Azvârli ramura în apele clocotitoare ale lacului, iar curentul o prinse şi dispăru. Se uită o vreme în urma ei, apoi se întoarse, gata să plece. Iman îl luă de braţ şi merse alături de el.

– Ai mai putea face şi altceva, îi spuse, când se îndepărtaseră suficient de mult de cascadă pentru ca vocile să fie iarăşi voci, nu ţipete sau şoapte.

– Ce anume?

– Avem pistoale laser în portbagajele autobuzelor. Ai putea face o gaură în balonul lui, înainte de a se înălţa de la pământ. - Da. O gaură ca o arsură, apărută în mod misterios în ma-

terial. Un mod excelent de a ne masca prezenta.

– Aşa cum spuneai, în cazul asta nu ne putem ascunde. Dar găurirea balonului ne-ar oferi timpul de care avem nevoie pentru a pleca neobservaţi.

– Da... dar nu asta îţi doreşti.

– Nu, eu vreau să-i întâlnesc; dar tu trebuie să iei în considerare toate posibilităţile.

– Crezi că Inteligenţa poate face o traducere mulţumitoare pentru o întâlnire?

– Cum am putea şti, fără să încercăm? Hassan râse.

– Incepi sa semeni cu mine.

– E ceva chiar atât de rău?

– E cumplit. Un singur Hassan e mai mult decât suficient. O singură Iman abia dacă e de ajuns.

Ceilalţi se adunaseră în cort, unii ţinând în mână frânghii, părând să aştepte comanda de a ridica tabăra. Tehnicienii care se ocupau de avionul

ultrauşor se strânseseră grămadă, intr-un capăt al acesteia. Indiferent care ar fi fost decizia, ei aveau să plece oricum, pentru a face o nouă aprovizionare.

Bashir surprinse privirea lui Hassan, având pe chip o ex-presie rugătoare. Numai Soong rămăsese în mijlocul instru-mentelor lui. Lumea putea să se sfârşească. Dumnezeu putea să bată din palme şi munții se puteau risipi precum norii, iar-Soong nu avea să facă altceva decât să monitorizeze opacita-tea şi densitatea vaporilor lor.

Hassan le înmâna tehnicienilor un computer de mână care conținea raportul său provizoriu şi le ceru ca, la întoarcere, să-l ducă direct în biroul directorului.

– Am solicitat trimiterea unei echipe post-contact.

Bashir şi câțiva dintre cei mai vârstnici ovaționară, iar el îi reduse la tăcere cu o privire aspră.

– Cred că prietenul nostru batinit specializat în dirijabile s-a dovedit a fi suficient de întreprinzător pentru a merita să culeagă roadele strădaniei sale. Dar decizia lui a venit cu prea multă repeziciune, iar mie nu-mi place să fiu zorit.

Când, în drum spre cortul său, trecu pe lângă Mizir, Hassan îşi bătu pe umăr vechiul coleg.

– Contactul odată stabilit, n-o să mai fii nevoit să-ți pui întrebări despre ecologia acestei lumi. Savanții lor îți vor da toate informațiile pe care le doreşti.

Mizir clătină din cap cu tristețe.

– Nu va fi acelaşi lucru.

Ceva mai târziu, Hassan observă că Soong nu se clintise din fata monitoarelor sale. Cunoscându-l de foarte multă vreme, ştia că, venind din partea lui, acesta nu însemna că se rupea de lume. Aşa că i se alătură în fața afişajului astronomic, cu toate că, preț de câteva secunde, nu-i întrerupse concentrarea, lăsând ca simpla sa prezență să joace rolul unei întrebări.

După o vreme, Soong începu să vorbească de parcă i s-ar fi adresat văzduhului.

– La început, gândesc: sateliți artificiali. Straniu cer, ăsta, şi noi nu ştiut tot ce e acolo. Dar orbita foarte joasă. Orbită de nouăzeci de minute. Arătă o pată minusculă de lumină care traversa ecranul. La fiecare nouăzeci de minute apare iar. Ieri cinci. Azi zece, poate douăzeci.

– Ce sunt? întrebă Hassan. Sateliți artificiali, aşa ai spus?

– Zăresc doar când reflectă lumina solară. Poate mult mai multi, nu văzut.

– Probabil că al-Batin are un inel de sateliti minusculi... Dar Soong clătină din cap.

– Două luni mari, independente, orbită joasă.

– Atunci ce...?

– Oamenii merg pe lună, acum mult timp. Merg pe Marte. Cred că acum vedem...

– Rachete?

Hassan se ridică, îndepărtându-se de ecranul pe care se rederulau ultimele date înregistrate de telescop în noaptea pre-cedentă şi privi cerul decolorat, acoperit de nori.

– Rachete, şopti el.

– Cred, spuse Soong, de pe Planeta Albastră.

Descoperirea lui Soong aduse activitatea echipei pe un alt nivel de urgență.

– O a doua rasă rațională, în acelaşi sistem solar! făcu Iman.

– Fără precedent, zise Mizir.

– Acum ar trebui să plecăm, spuse Klaus, iar Yance se de-clară de acord.

– Ne putem ascunde de locuitorii planetei, dar poate că nu şi de aceşti nou-veniți.

– Trebuie să rămânem! strigă Bashir.

Soong însuşi nu spuse nimic mai mult decât că asta com-plica problema, ca şi cum aceste complicații l-ar fi deranjat mai mult decât orice altceva. Hassan se refugie în cortul lui, ca să scape de zarvă, şi acolo cântări lucrurile.

Dar nu prea mult. Trebuia să-l ia în considerare pe aero-nautul din

dirijabil. Baloane şi nave spațiale, şi pământenii, cu o hiperpoartă Nagy şi cu vehicule care puteau călători în *direcția nepotrivită* - şi aceştia din urmă erau cei care luau în considerare posibilitatea fugii. Toată povestea avea ceva foarte amuzant. Când Hassan ieşi din cort, toți ceilalți întrerupseră orice activitate, întorcându-se spre el, în expectativă.

– Pregătiți-vă pentru D&D, se mulțumi să le spună, înainte de a se întoarce în cort.

Auzi pe cineva intrând în urma lui şi ştiu că era Iman înainte de a se întoarce. Ea i se adresă:

– Distrugere şi demolare? Dar...

– Dar ce? zise Hassan. Nu putem încărca totul în altobuze suficient de repede. Trebuie să distrugem ceea ce nu putem lua.

– Dar spuneai că putem rămâne!

– Ecuația s-a modificat. În momentul ăsta, riscurile depăşesc beneficiile.

– Care riscuri?

– L-ai auzit de Klaus. Un popor care deține nave spațiale are şi alte posibilități. Supraveghindu-i pe batiniți, noi am de-venit neglijenți. Aceşti... aceşti azraqi ar putea cunoaşte rada-rul, undele radio, laserul, zborul cu motor. Poate că le sunt cunoscute şi procedeele de camuflaj, şi nanoaparatura. Înclin să cred că nu ştiu nimic despre altobuze.

– Dar şansa de a urmări un Prim Contact din*perspectiva unei terțe părți!*

– O să rămânem şi o să-l urmărim cât mai mult cu putință, dar cu o mână pe mânerele portierelor altobuzelor. Soong a numărat pe orbită cel puțin douăsprezece nave, iar batiniții

au mcepui sa se remarmeze cu ceva iimp în urma. în u crea c-o să asistăm la un Prim Contact.

Echipa dezactiva toate echipamentele neesențiale, transferă eşantioanele şi datele de mare importanță în altobuze şi îşi îndepărtară toate artefactele de pe pajişte. Mizir îi racola pe tehnicienii care se ocupau de avion şi pe care nu-i interesa nimic dintoată afacerea. Aceştia şi echipa de explorare nu erau în subordinea aceluiaşi Şef de Departament, dar bătrânul

îi privi chiorâş.

– Pe planeta asta nu e loc pentru trântori, le spuse el. Hassan îşi petrecu seara refăcându-şi raportul.

În dimineața următoare, Soong îi spuse că navele spațiale începuseră să coboare.

– Una activează retro-propulsoarele când în raza vizuală a telescopului. Inteligența extrapolează aterizare la antipozi. Ce-lelalte nu respectă orarul. Probabil părăsesc orbita.

Hassan le ceru tuturor membrilor echipei să fie în alertă şi le impuse tăcerea radio.

– Aici, în munți, nu ne mai aflăm într-o zonă tot atât de îndepărtată ca până acum. Trebuie să fim prudenți şi în privința spionilor teleghidați, care emit impulsuri radar. Şi în ceea ce priveşte orice altceva care ar putea fi detectat de nou-veniti.

5

Nu îşi imagina că pe pajiştea lor alpină exista ceva care ar fi putut atrage în mod deosebit atenția, dacă navele de pe orbită ar fi studiat-o de la înăltime, dar ceruse ca toate corturile să dispară - contrastau cu restul culorilor - şi ca monitoarele

principale să fie mutate la adăpostul unui pâlc de hexacedri. Le ordonă lui Khalid şi Ladawan să țină altobuzele în ralanti, astfel încât să se afle într-un uşor defazaj față de 'Brana Reală, fiind teoretic imposibil de detectat cu orice altceva în afară de altoinstrumente. Când se adunară cu toții sub copaci, Hassan îi numără şi văzu că Bashir lipsea.

Cu un potop de înjurături, plecă să-l caute şi îl descoperi la marginea stâncii care domina câmpiile. Stătea întins pe burtă, cu un binoclu de sensibilitate mărită apăsat pe ochi. La rân-dul său, Hassan se lăsă să cadă pe burtă în iarba de lângă el -o iarbă stranie, prea-galbenă, catifelată, uleioasă şi ciudată la atingere. Îşi aduse aminte că se afla pe o lume îndepărtată, străină şi realiză, surprins, că, pentru o vreme, uitase.

– Crezi că el ştie? întrebă Bashir. Ştie de navele de pe orbită? Hassan înțelese că vărul lui vorbea despre aeronaut.

– Ştie că sosesc ceilalți. O ştiu cu toții. Navele apar când el-Asraq intră

în opoziție. Probabil că există cineva care a înțeles mecanica orbitală.

5

– Vine la noi să ne ceară ajutor.

– Împotriva asraqilor.

– Da. Sunt un popor curajos. Companii aranjate în careuri, carabine cu un singur foc. Artilerie de câmp, ca pe vremea lui Mehmed Ali[1]. Ca să înfrunte ce? *Un inamic din nave spațiale!* Ce şanse au, Hassan, dacă noi nu-i ajutăm? „Lasă-te în mâi-nile Domnului şi săvârşeşte faptele sale." Nu asta a spus Dum-nezeu prin Trimisul său, slava fie asupra lui?

– Bashir, noi suntem nouă, plus tehnicienii care se ocupă de avion. Nu suntem înarmați, cu excepția celor patru lasere

[1] Mohammed Ali, paşă otoman al Egiptului (1769-1849) (n. tr.).

din compartimentul pentru arme. Klaus e singurul care are câteva noțiuni de teorie militară - şi nu e *decât teorie.* Ce-am putea face?

Atacul fu rapid, brutal şi declanşat fără nici un avertisment. Naveta spațială apăru dinspre vest, zburând la mică altitudine, şuierând pe deasupra piscurilor muntoase şi pierzând din viteză deasupra oceanului, când viră, lăsându-se pe o parte. Erau trei, de formă rombica, cu scuturile termice încă strălucind, mate, în partea inferioară.

– Scramjeturi[1], spuse Klaus în cască, iar Inteligența îl auzi şi cumula observația lui cu datele vizuale.

– Orientati camerele de luat vederi, zise Hassan. Orientati camerele. Una aterizează în parc. A doua coboară spre capătul opus al oraşului. S-ar putea să aterizeze în mlaştină şi să se-mpotmolească. Ladawan, o să riscăm. Trimite un spion te-leghidat într-acolo. Cu fascicul îngust de ghidare. Yance, dacă invadatorii plasează cevaîntre noi şi spion, îl distrugi imediat. Unde s-a dus a treia navetă? Unde e? Klaus, fă o evaluare!

– Tehnologie echivalentă cu cea de lajumătatea secolului douăzeci şi unu, zise neamțul. Scramjeturi SSTO[2]. Căutați bombe inteligente, dispozitive de ochire cu laser, buncăre de alimentare automată. Puşti cu flesete de înaltă densitate cu submunitie. Oh, nenorocitii ăia. Oh, nenorocitii!

Pe cer se deschiseră flori întunecate.

[1] Statoreactoare cu combustie supersonică (n. tr.).

[2] Single-Stage-to-Orbit, lansare pe orbităîntr-o singură etapă (n. tr.).

– Batiniții şi-au reglat artileria de câmp la elevația maximă. Proiectile de joasă energie, explodând în văzduh… dar la prea mică altitudine ca să aibă vreo importanță. Ah, ce mi-aş dori o baterie antiaeriană!

– Klaus, te implici. Tehnicianul lăsă binoclul în jos.

– Da, fireşte, se răsti el - şi binoclul se ridică iarăşi.

– Nu e lupta noastră, spuse Hassan, dar celălalt nu-l asculta.

– A doua navetă e în mlaştină, raportă Ladawan. Nu cred că batiniții se aşteptau la aşa ceva. Au puține mijloace de apărare în zona aia.

– Cred că nici asraqii nu se aşteptau, ripostă Klaus. Nave-tele astea au manevrabilitate limitată. Ceva mai multă decât primele navete americane, dar nu în cine ştie ce măsură. Nu prea au de ales în privința locului de aterizare.

– Unde s-a dus a treia? întrebă Hassan. Strigătul lui Bashir se înălță, prelung.

– A fost lovită! A fost lovită! A intrat în raza unui proiectil. E în valuri.

– O lovitură norocoasă, comentă Klaus, dar îşi agită şi el pumnul ridicat înspre cer.

– Ascultați uralele din oraş, spuse Iman, care monitoriza microfoanele implantate în timpul observațiilor şi al studiu-lui lor îndelungat.

Celelalte două navete lansară proiectile ce pătrunseră printre clădiri şi două dintre cele mai înalte părură să tuşească şi să ridice din umeri înainte de a se prăbuşi în ruine. Fumul şi flăcările se înălțară deasupra orizontului. Hassan se întoarse spre Iman.

– Au încetat uralele? o întrebă, iar ea îşi feri privirea.

– Nu, arată-mi, îi ceru Klaus lui Soong, aplecându-se asu-pra ecranului pe care erau afişate informațiile trimise de spionul teleghidat.

Chinezul îi arătă cu degetul. Aici. Aici. Aici. Klaus se uită la Hassan.

– M-am înşelat. Cea de-a treia navetă a amerizat în mod intenționat. Atacă oraşul din trei părți. Parc. Mlaştină. Ocean. Uitați-vă. O vedeți? Pluteşte. Probabil că sunt proiectate atât pentru aterizare, cât şi pentru amerizare.

– Ah! făcu Soong. Identific trafic radio. Trimit datele către Inteligență.

Comută sistemul de recepție în modul audio şi toți mem-brii echipei se opriră un moment, ascultând. Sunetele aveau ceva lichid, pleoscăitor. Orăcăit de broaşte, țipăt de iguane. Nici un semnal computerizat, doar voci. Sunetele păreau să fie un semnal analogic.

– Balonul e sus, spuse Bashir. Hassan se răsuci, holbându-se la el.

– Eşti sigur? Tipul trebuie să fie nebun. Să te ridici în aer *în momentul ăsta? Iman.,* Bashir, Khalid. Duceți-vă lângă stâncă. Vin şi eu în scurt timp.

Hassan nu-şi putea lua ochii de la oraşul muribund. Mări grosismentul binoclului şi văzu soldați ieşind din prima navetă, cea care aterizase în parc.

– Imagini mărite! strigă el. Vreau imagini mărite ale aces-tor creaturi.

– Nu sunt foarte multe, riscă Mizir un comentariu.

– Nu e necesar să fie multe, îi spuse Klaus. Asta e infanteria uşoară, aeropurtată. Trebuie să ia în stăpânire o zonă de aterizare pentru nava-mamă.

– Faci speculații, zise Hassan.

– *Ganz naturlich.*

Trupa care aterizase se împărți în grupuri de câte trei, care se împrăştiară prin parc, în evantai. Asraqii erau bipezi, mai scunzi decât batiniții şi mai butucănoşi. Purtau uniforme negre, simple, ca din piele. Aveau fețele acoperite de căşti şi de măşti, dacă sub acestea se ascundea ceva care se putea numi față. Pielea expusă vederii era solzoasă şi strălucitoare.

– Reptilieni, spuse Mizir, încântat numai pe jumătate fiindcă avea o nouă rasă pe care s-o studieze, căci, în asemenea circum-stanțe, mulțumirea nu putea fi deplină. Lucrările Domnului sunt extraordinar de diversificate, foloseşte însă doar câteva şabloane foarte prețioase.

– Speculații, zise Hassan. Ce văd eu aici?

– Căştile sunt afişaje de avertizare, răspunse Klaus. Nava mamă a plasat sateliți pe o orbită joasă şi şopârlele primesc informații despre câmpul de luptă.

– Dacă sunt reptilieni, spuse Mizir, atunci vin, probabil, dintr-un loc arid.

Klaus strânse din buze.

– Dar pe Pământ sunt multe reptile acvatice, nu-i aşa? Şi pe al-Asraq există apă.

– Şi ce dacă! strigă Mizir. Există totuşi şi deserturi. În plus, ăia ar putea să fie solzi de *peşte.* Amfibieni. Ce pre-tenții ai de la mine după ce abia dacă am întrezărit un singur braț dezgolit?

– Mizir! îl atenționa Hassan, şi biologul respiră adânc, liniştindu-se, apoi se întoarse cu spatele.

– Hassan.

Era vocea lui Bashir, prin radio.

– Aeronautul a urcat jumătate din drum, dar vântul îi e potrivnic, îl ține departe de stâncă.

Hassan înjură şi îşi încalcă propria regulă atât cât era ne-cesar ca să se răstească:

– Tăcere radio! Se întoarse. Ce-nseamnă asta, pentru nu-mele lui Dumnezeu? Khalid, ți-am spus să te duci lângă stâncă şi să-l aştepți pe tipul cu balonul.

Khalid aruncă o privire către imaginea luptei în desfăşurare de pe ecranul imens, cu plasmă.

– Nu e o luptă corectă, nu-i aşa. Poftim, domnule. S-ar putea să ai nevoie de asta.

Hassan îşi coborî privirea spre mâna lui şi văzu că paznicul porții îi adusese un pistol cu laser.

– Nu sunt decât patru, îi oferi Khalid o explicație, câte două în fiecare altobuz. Eu şi Ladawan păstrăm câte unul. Suntem trăgători cu experiență. Îți dau unul pentru că eşti căpitanul echipei. Cine-l primeşte pe al patrulea?

– Portarule, dacă asraqii ne atacă aici, patru pistoale laser nu sunt bune de nimic împotriva unei rachete de croazieră.

– Domnule, e mai bine decât dacă am fi total dezarmati. Hassan îşi îndesă pistolul sub curea.

– Klaus?

Neamțul îşi lăsă binoclul în jos, văzu ce adusese paznicul porții şi clătină din cap.

– Pentru mine, tactica militară înseamnă nişte pătrate mici pe o hartă de pe un ecran. N-am tras niciodată cu o armă. Dă-i-l lui Yance. Americanii fac *Fickerei* cu pistoalele.

De pe scaunul lui din fața consolei, Soong întinse mâna.

– Iau eu. Khalid ezită.

– Ştii să-l foloseşti?

– Îți demonstrez prăjind iepure.

Arătă către un rozător cu şase picioare din capătul opus al pajiştii.

Khalid nu ceru dovada, dar îi înmâna arma.

– Ştii să tragi chiar atât de bine? îl întrebă Hassan, după plecarea lui Khalid către peretele de stâncă.

– Nu, dar acum nu îi dă pistol lui Yance. Prea tânăr, ca vărul tău. Prea nervos. Pistolul mai bine la mine. Nu ştiu să folosesc. Dar *ştiu* că nu ştiu să folosesc.

– Probabil că batiniții s-au aşteptat la o aterizare în parc, îi anunță Klaus. Au un regiment ascuns în pădure. Iar acum atacă, în timp ce asraqii s-au răzlețit!

Hassan, care era gata să plece, rămase locului, privind, în timp ce soldații gătiți cu uniforme galbene ieşeau dintre co-paci mărşăluind în ritmul bătăilor ca de tobă ale timpanelor şi ale brațelor lor inferioare. Văzu caporalii zbierându-şi or-dinele. Văzu soldații aliniindu-se şi ridicând două steaguri - hexavulturul şi un altul, care era, probabil, drapelul regimentului. Cei din primul rând puseră un genunchi la pământ şi atât ei, cât şi cei din rândul al doilea, traseră câte o salvă, apoi făcură câte un pas în lături, permițându-le următoarelor două rânduri să înainteze şi să repete manevra în timp ce ei îşi reîncărcau armele.

Reuşiră să facă asta de două ori înainte ca invadatorii să le rupă rândurile. Împrăştiate, mereu în mişcare, adăpostite, gru-purile ucigaşe îşi lansară atacurile de mare viteză, care zdrențuiră frumoasele uniforme şi drapelele fragile şi împroşcară hexacedrii, copacii cu lemn de esență tare şi iarba uleioasă, verde-gălbui intens, cu stropi scânteietori de sânge galben-verzui.

Câteva lovituri de tun trase din navetă completară masacrul. Din

regiment nu rămase nimic altceva decât cadavre contor-sionate şi sfâşiate. Hassan se întrebă dacă tânărul soldat pe care îl priviseră făcând dragoste cu iubita lui zăcea printre ele.

– O, *les braves gens,* şopti Klaus, repetând cuvintele rostite de un rege al Prusiei, de multă vreme dus dintre cei vii, într-o bătălie de mult dată uitării.

Hassan nu suporta să vadă mai mult.

– Înregistrați totul, se răsti. Voi, ceilalți, puneți bagajele în altobuzele alea. Deconectați toate echipamentele a căror sursă ar putea fi identificată de aceste... şopârle. Klaus... Klaus! Fă o estimare a posibilităților invadatorilor. De ce anume ne putem folosi fiind în siguranță? În clipa asta, asraqii sunt... preo-cupați; dar, mai curând sau mai târziu, vor aduce o aeronavă -sau vreun satelit va capta, din întâmplare, imaginea acestei pajişti. Nu lăsați în urmă nimic care le-ar putea fi de folos aces-tor creaturi - şi s-ar putea să considere că totul le e de folos.

Se întoarse, gata să plece către peretele stâncos, unde aero-nautul din balon încerca să-şi ducă la bun sfârşit ascensiunea.

– Dar, spuse Klaus, credeam că am putea... Hassan îl amuți cu o privire aspră.

Când ajunse la marginea crângului de hexacedri din preajma stâncii abrupte, Hassan o văzu pe Iman urmărind balonul prin ochelari. Cu capul înfăşurat în eşarfă şi cu chipul ascuns în spatele lentilelor de sticlă, părea ea însăşi o creatură extraterestră.

– Se foloseşte de o ancoră cu gheare de pisică, îl anunță Bashir pe Hassan, când acesta li se alătură. O învârteşte şi pe urmă o aruncă spre stâncă.

– V-a văzut?

– Nu. Era vocea lui Iman, care îi răspunsese fără să-şi ia ochii de la aeronaut. Face o manevră periculoasă, adăugă ea. Şi-ar putea strica parâma de amarare, sau ar putea zgâria balonul.

– Am urmărit lupta, zise Bashir, pe computerele noastre de mână.

Iman îşi scoase ochelarii şi se întoarse cu spatele. Hassan se uită la Khalid, care se aşeză pe vine în tufişuri, la mică dis-tanță în spatele

celorlalți; dar chipul paznicului porții era lip-sit de orice expresie. Hassan își frecă pumnul strâns și vorbi fără să-l privească pe nici unul dintre ei.

– Nu e o luptă. E un masacru. Cred că batiniții au ucis doi asraqi. Poate. Invadatorii și-au dus răniții în navetă, așa că, cine ar putea spune?

– Trebuie *săfacem* ceva! exclamă Bashir. Hassan se răsuci spre el.

– *Trebuie?* Ce-ar fi de făcut, vere? Nu avem arme, cu excepția celor patru pistoale. Soong e inteligent, poate ar putea confecționa o super-armă din componentele aparaturii noas-tre, dar eu nu cred că e chiar atât de deștept. Yance s-ar putea urca în avion și poate ar reuși să arunce în capul cuiva un cro-matograf de gaze - dar n-ar avea cum s-o facă și a doua oară.

Iman se răsuci din nou pe călcâie.

– Termină! Nu-l mai lua în râs! Vrea să dea o mână de aju-tor. Cu totii vrem.

– Eu vreau să fie realist. Nu putem face nimic - decât să privim și să-nregistrăm.

– Am putea trimite unul dintre autobuze înapoi, pe Pământ, îl imploră Bashir, le-am putea arăta ce se petrece aici. Vor tri-mite ajutoare. Vor trimite Legiunea Străină, sau Infanteria

Marină americană, și vom vedea cât de încântate sunt aceste *șopârle* când se-ntoarce roata!

– Ce te face să crezi că Uniunea, sau americanii, ar trimite aici măcar un singur polițist? Ce interese au ei aici?

Bashir deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou.

– Ar trebui, ar trebui s-o facă. Fiintele astea au nevoie de ajutor!

– Și chiar dacă ar trimite Legiunea, continuă neîndurător Hassan, soldații ar trebui să intre, până la ultimul, prin poartă. Poate că asraqii sunt brutali, dar n-au cum să fie idioți. O sin-gură rachetă de croazieră ar spulbera poarta și întreaga forță expediționară ar fi prinsă în cursă, ruptă pentru totdeauna de casă. Sau asraqii ar putea împușca, pur și simplu, pe oricine intră prin poartă, ar putea pune mâna pe altobuze și... ce ge-neral ar fi destul de nebun ca să propună un asemenea plan? Ce politician ar fi destul de tâmpit ca să-l aprobe? Ce legio-nar ar fi destul de dornic să se sinucidă ca să execute ordinul?

– Şi, interveni Khalid, încă n-ai întrebat cum ar coborî pe câmpie, în josul peretelui abrupt de stâncă, o trupă destul de mare pentru a influența lucrurile.

– Îți mulțumesc, portarule, spuse Hassan, dar cred că vărul meu începe să înțeleagă. Însă există un lucru pe care îl putem face, se grăbi să adauge.

Bashir se agăță de speranță.

– Care? Ce putem face?

– Destul de puțin. Putem oferi informații - dacă Inteli-gența a ajuns să stăpânească destul de bine limbajul lor. I-am putea vorbi aeronautului din balon despre războiul asime-tric. Despre *guerrilla* spaniolă care l-a chinuit pe Napoleon. Despre partizanii lui Tito.

– Asta i-ar ajuta?

Hassan voia să-i spună că nu, că puține forțe clandestine avuseseră vreodată sorți de izbândă fără un refugiu sigur sau fara o armată care să le susțină. *Guerrilla* îl avusese pe Wellingion; iar partizanii lui Tito, Armata Roşie.

– Da, îi răspunse el lui Bashir.

Khalid, care s-ar fi putut să ştie mai bine, păstră tăcerea.

– A reuşit să se agate, zise Iman.

– Poftim?

– Tipul din balon, făcu ea. Gheara lui de pisică. Trage ba-lonul către marginea stâncii, ca să-l fixeze.

– Ah. Bine. E timpul să-l întâmpinăm pe sărmanul aeronaut.

– De ce, întrebă Khalid, fără să se adreseze cuiva anume, insistă ajungă pe piscul ăsta, acum, în ciuda a tot ce se întâmplă în oraşul lui?

– Din cauză că nu i-a mai rămas nimic altceva la care să ajungă, răspunse Hassan, aşa cred.

Capul-minge al batinitului nu putea avea nici o expresie, cel puțin nici una pe care o ființă umană ar fi fost capabilă s-o interpreteze. Totuşi, nu era greu să desluşeşti emoția care îl cuprinse când, după ce ieşise din nacelă, cățărându-se pe tere-nul solid, şi îşi asigurase balonul, legându-l cu o frânghie de o buturugă, oamenii care îl aşteptau ieşiră din ascunzătoare.

Batinitul se lăsă pe spate, luând o poziție aproape verticală, cu tentaculele brațelor superioare fluturând în aer, şi se retrase clătinându-se pe picioare. Un pas. Apoi încă unul.

– Nu! exclamă Iman. Stânca!

Şi se repezi către el, Căutând pe bâjbâite în nacelă, aeronautul scoase o muschetă şi, înainte ca Hassan să fi avut timp să reacționeze la vederea armei, îi descarcă încărcătura, care sfâşie gâtul şi pieptul lui Iman. Hassan auzi un glonț trecând pe lângă el ca o albină înfu-riată şi auzi, de asemenea, strigătul de durere al lui Bashir.

Şrapnelul nu e un proiectil de mare viteză; nu o trânti pe Iman pe spate. Rămase în picioare, clătinându-se, în timp ce *hijab-ul* ei ecosez îşi schimba treptat culoarea într-un roşu întu-necat. Dădu să se întoarcă spre Hassan, cu o privire uimită pe chip, şi el se gândi că voia să-l întrebe ce se întâmplase, dar mişcarea o dezechilibra şi, cu un suspin, se prăbuşi, răsucindu-se.

Hassan o prinse şi o aşeză cu delicatețe pe pământ. Ros-tindu-i numele, îi smulse *hijab-ul* ud, aruncându-1, şi îi strânse capul la piept. Observă că părul ei era negru. Negru şi strâns într-o coadă împletită, răsucită în coc.

Între timp, batinitul îşi reîncărca metodic muscheta, înde-sandu-i încărcătura în josul țevii, pregătindu-se pentru o a doua crimă. Hassan sări în picioare cu un strigăt şi îşi scoase pis-tolul din curea, îndreptându-l spre creatura din balon. Punctul roşu care marca ținta se plimbă, încoace şi încolo, pe capul-minge al extraterestrului. Laserul ar fi despicat carapa-cea, împrăştiind nu creieri, dar ceva asemănător unui ganglion, care avea rolul de a procesa impresiile senzoriale înainte de a le trimite în abdomen. Hassan îşi coborî arma într-acolo, către orificiul din care s-ar fi putut ivi organele vâscoase, in-decente, ascunse în spatele diafragmei pe care Mizir o numise sufletul şi cugetul creaturii.

Era gata să tragă. Îşi sprijinise degetul mare pe declanşator, dar Khalid îi împinse mâna în jos şi trase cu propriul său laser, de patru ori, cu o precizie plină de cruzime, arzând mâinile bestiei, care scăpă muscheta şi emise sunete ce păreau scoase un percuționist nebun. Trăgând pentru a

cincea oară, de data asta pe o durată prelungită, Khalid spintecă balonul care plutea în văzduh, dincolo de el. Materialul colorat scoase un suspin - aproape aşa cum suspinase Iman - şi se prăbuşi, mototolindu-se, aproape aşa cum se prăbuşise ea, şi atârnând o vreme de po-vârnişul stâncos, cu faldurile răvăşite de vânt.

Hassan lăsă pistolul cu care nu trăsese să cadă în țărână. Se întoarse cu spatele, îndreptându-se către cedrii nepământeni.

Khalid arătă spre prizonierul care zăngănea.

– Stai! Ce facem cu el?

Hassan nu se uită înapoi. - Aruncați-l de pe stâncă.

În cele din urmă, Soong îl găsi pe Hassan în locul unde ar fi trebuit să-l caute mai întâi, lângă cascada fără sfârşit şi lângă lacul fără fund din capătul opus al văii alpine. Căpitanul echi-pei era îngenuncheat pe un covoraş de rugăciune întins peste pământul jilav şi bolovănos şi se prosterna iarăşi şi iarăşi. Song îl privi o vreme. El însuşi cinstea memoria strămoşilor şi, când era cuprins de o anumită stare sufletească, urma Calea cu Opt Brațe[1]. Poate că, dincolo de toți şi de toate, există un Dum-nezeu, sau poate că nu. Strămoşii lui nu erau foarte expliciți în privința acestui subiect. Funinginea din oraşul în flăcări ince-pea să se aştearnă pe platou. Exploziile bubuiau aidoma unor

Calea de Mijloc din religia budistă (n. tr.).

tunete îndepărtate. Dacă asta era lucrarea lui Dumnezeu, atunci depăşea puterea de înțelegere a lui Soong.

Hassan îşi îndreptă spatele, sprijinindu-se pe pulpe.

– De ce a trebuit să moară? strigă, destul de tare ca să aco-pere până şi vuietul cascadei.

Înainte de a răspunde, Soong se întrebă, pentru o clipă, dacă Hassan i se adresase lui sau Dumnezeului său.

– Pentru că gloanțele retează artera carotidă. Hassan şovăi, apoi se întoarse.

– Ce fel de motiv e ăsta?

– Nici un motiv, zise Soong. Occidentalii vor *motiv,* întotdeauna *motiv.* Dar, nici un motiv. Rahaturi se-ntâmplă. Viața e o roată. Într-o zi fugi.

– Nu trebuie să încerci să-i pui întrebări lui Dumnezeu.

– Zeii nu răspund, oricât de des întrebați. Nu ştiu nici ei, poate.

– Nici măcar nu pot da vina pe nenorocitul din balon. Has-san îşi acoperi fața cu mâinile. Planeta lui e invadată, poporul lui e masacrat, cele mai mărete realizări ale civilizatiei lui se dovedesc a nu însemna nimic. Ce eram noi pentru el, decât alți invadatori? Spune-mi că, până la urmă, Khalid nu l-a aruncat de pe stâncă.

– Ştie când ordin nu e oficial. Dar a-l lăsa în viață aici, sus. e cruzime mai mare. Fără balon, cum să coboare? Cu mâini arse, cum sa se apere?

– A fost vina mea, Soong. Ce fel de căpitan sunt? M-am lăsat amăgit de al-Batin. N-ar fi trebuit să-i îngădui niciodată lui Iman să se apropie astfel de el, fără să-i lase timp să-şi as-tâmpere spaima.

– N-are importanță, zise Soong. El nu frică. El urăşte.

– Ce vrei să spui? Cum ai putea şti asta? Soong îşi desfăcu brațele.

– Poate Inteligența nu traduce bine. Dar spune că bătaia tobelor din capul minge e ură şi dezgust. Noi interogăm pe el. Mizir, Khalid, eu. Asta nu prima vizită de pe planeta al-bastră. Araqii vin şi altădată, înainte. Vin în pace. Comerț, explorare, cred. Şi batiniții îi ucid pe toți - pentru pângărirea pământului sfânt al Batin-ului.

– Fără să fi fost provocați?

– Sosirea e provocare, spune aeronautul. Nava asraqi e ava-riată, dar unii supraviețuiesc, vin în Port. Avertizează despre răzbunarea cumplită, la următoarea apropiere a planetelor, *dar batiniții nu sinchisesc.* Ucid şi supraviețuitorii. Aeronautul unul dintre ucigaşi. *Mândru* că a apărat al-Batin. Nu uita, Hassan, el aduce balon aici înainte de aterizarea asraqilor şi aduce armă gata încărcată. Nu ştie *cine* e aici şi *de ce,* doar că *cineva.* Vine să ucidă, nu să întâmpine.

– Xenofobi...

Hassan nu reuşea să împace asta cu imaginea făpturilor tan-dre, lipsite de griji pe care le urmărise atât de multă vreme. Totuşi, unul dintre aceste aspecte nu-l anulase niciodată pe celălalt.

Soong clătină din cap.

– Aeronautul nu urăşte asraqii; nu urăşte decât venirea lor.

– Oare diferența are vreo importanță? Iar pedeapsa aplicată de asraqi nu e mai cumplită decât crima inițială?

Hassan nu aştepta vreun răspuns. Nu credea că avea să pri-mească vreodată unul. Îşi rulă covoraşul de rugăciune, aruncându-şi-l apoi pe umăr.

– Altobuzele sunt gata de plecare? Soong dădu din cap.

– Aşteptându-şi căpitanul.

– Şi... şi Iman e la bord?

– În compartimentul pentru specimene. Hassan se cutremură.

– Îi ordon lui Khalid să sigileze poarta. Nimeni nu se mai întoarce aici. Niciodată.

– Prea periculos, încuviință Soong.

– Nu în felul la care te gândeşti.

Dintr-o lume numită Cea Tainică în graiul oamenilor, au plecat oamenii. Canaturile porții s-au închis într-un încântător luminiş de munte - cu mult deasupra oraşelor în flăcări de pe câmpiile de dedesubt. Porțile se deschideau acolo unde voia Dumnezeu, iar oamenii nu puteau face altceva decât să se supună. Poate că se deschideau acolo dintr-un anumit motiv, dar nu îi era dat omului să pună sub semnul întrebării moti-vele lui Dumnezeu.

Conducătorul lor era Hassan Maklouf, un bărbat care îsi lăsase urmele paşilor pe optsprezece lumi şi care purta, în consecință, optsprezece răni. Pe zece dintre aceste lumi, fusese călăuzit de altcineva; pe opt dintre ele fusese călăuzit de alții. Din patru fugise ca să-şi salveze viața. Pe două se îndrăgostise." Pe una îşi pierduse sufletul.